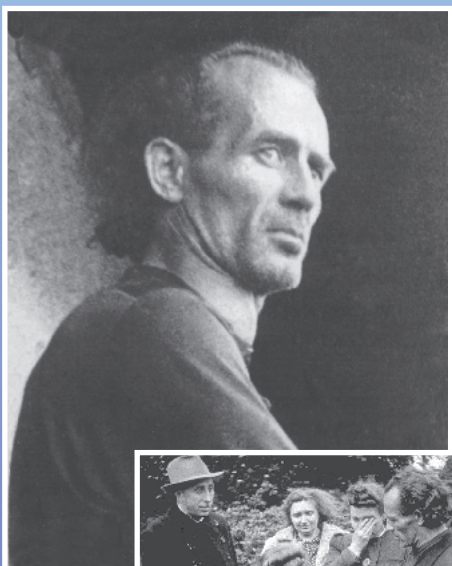

Djelovanje
Brune Gröninga

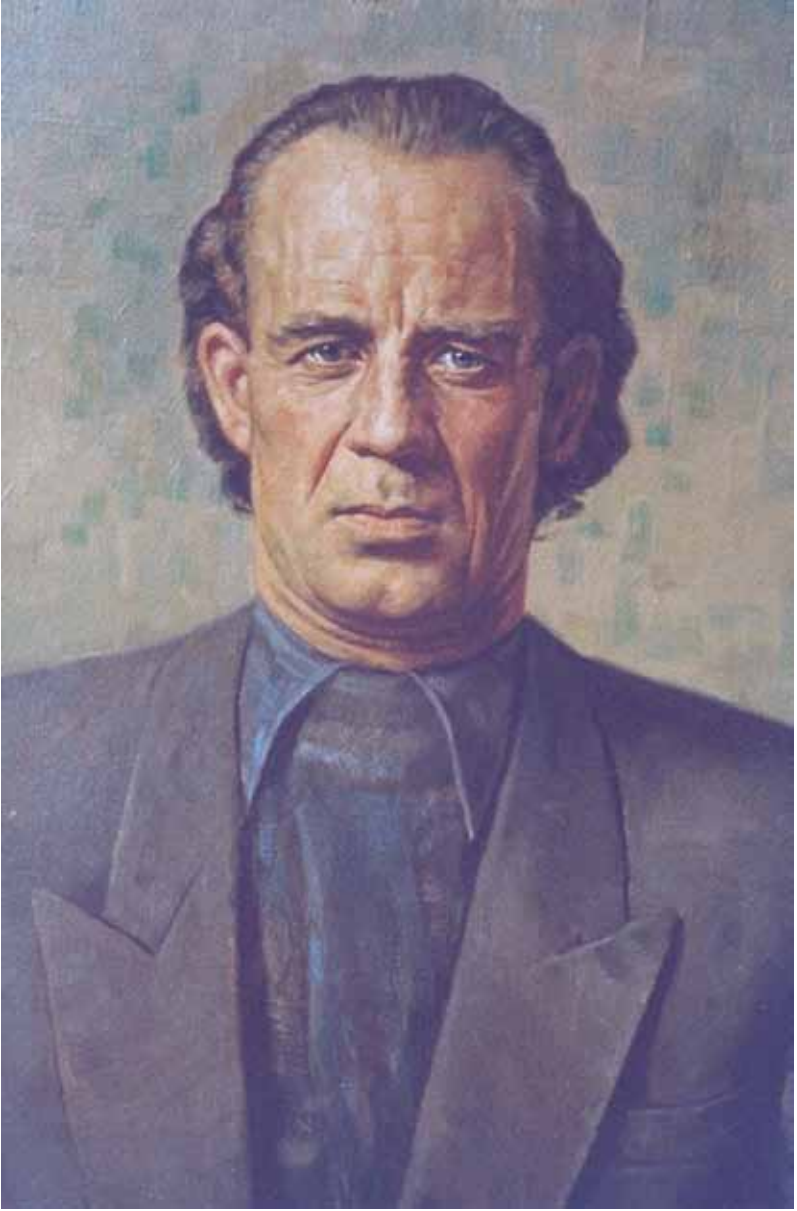
tijekom
njegova
života

i danas

Thomas Eich

Bruno Gröning

Djelovanje Brune Gröninga

tijekom njegova života i danas

DJELOVANJE BRUNE GRÖNINGA

tijekom njegova života i danas

Thomas Eich

Grete Häusler GmbH

© 2004 by Grete Häusler GmbH-Verlag
Rheindahlenerstr. 78
D-41189 Mönchengladbach
Tel. + 49 (0) 2166/95 99 0 Fax. + 49 (0) 2166/95 99 59
E-Mail: info@gh-verlag.de
Internet: <http://www.gh-verlag.de>
1. izdanje 2004

Sva prava kao i djelomičnog preštampavanja, kopiranja i
prevođenja na druge jezike, izričito pripadaju izdavačkoj kući
Grete Häusler GmbH-Verlag
ISBN: 3-933 344-14-X KROAT

Ova knjižica se može dobiti na slijedećim jezicima:
Engleski 3-933 344-13-1 ENGL

Cjelokupna izrada:
Interdruck Leipzig
Offizin Andersen Nexö, D-04442 Zwenkau

Njemačko originalno izdanje:
Das Wirken Bruno Grönings
zu seinen Lebzeiten und heute
ISBN 3-927685-43-7

SADRŽAJ

Predgovor	11
Uvod	13

I. dio: O osobi Brune Gröninga

1. poglavlje: Njegov život	23
--------------------------------------	----

Djetinjstvo i mladost 23 – Godine pripreme 25 – “Čudotvorni doktor” iz Herforda 27 – “Fenomen Gröning” i znanost 30 – Traberhof 31 – Profiteri oko Gröninga 34 – Trpio je varalice 36 – Prvi veći sudski postupak 37 – Gröningove pilule 39 – Gröningov savez 41 – Veliki sudski postupak 43 – Odvajanje od Gröningova saveza 47 – Njegova riječ protjeruje bolest 49 – Tijek sudskog postupka 51 – Njegov put završava u Parizu 52

2. poglavlje: Njegovo Učenje	57
--	----

Majstor u duhovnom carstvu 57 – Veliki preobrat 58 – Heilstrom* 61 – Einstellen* 62 – Regelungen* 64 – Slobodna volja 65 – Dobro i zlo 66 – Božje vodstvo 68 – Misli su duhovne snage 69 – Čovjek je duh 71 – Bog je najveći liječnik 73 – Nagovoreni predmeti 74 – Iscijeljenja se događaju i dalje 75 – Životne mudrosti Brune Gröninga 76

3. poglavlje: šarlatan ili čudotvorac?	79
--	----

Jedan biskup kao suvremenik 79 – O hajdelberškim ispitivanjima 81 – Srž Gröningova djelovanja nespoznata 83 – Hajdelberško stručno mišljenje 85 – Bruno Gröning i medicinski stručni pojmovi 86 – Gröningov duhovni način iscjeljivanja 87 – Kroz Gröninga djeluje Božanska snaga 88 – Protiv materijalističkog načina razmišljanja 89 – Gröning djeluje na čovjeka u cjelini 91 – Gröning i medicina 92 – Gröning s aspekta: na granici znanosti 94

4. poglavlje: Izvješća njegovih suvremenika. 98

Svjedočenje njegova oca 98 – Naročite sposobnosti već u Danzigu 99 – Susjedstvo s Brunom Gröningom 99 – Jedan od njegovih nećaka izvješćuje 102 – Nije posjedovao novac 103 – Tko iscjeljuje, ima pravo 104 – Utisci s Traberhofa 105 – Iscijeljenja nad iscijeljenjima 106 – Zdrav si! 108 – Razotkrivanje prijekave 109 – Pravi čovjek 113 – Iscijeljen uz pomoć kuglice 115 – Ustanite! 115 – Iscijeljen od raka 116 – Pomažem dalje 117 – Sve je pripremljeno 118

II. dio: Krug prijatelja Brune Gröninga

5. poglavlje: Smisao i svrha Zajednica 123

Nastanak Zajednica 123 – Sat Zajednice 125 – Važnost sata Zajednice 127 – Djelo ljubavi prema bližnjem 128 – Korist od satova Zajednice 129

6. poglavlje: Struktura Kruga prijatelja. 131

Voditelj zajednice, radni krugovi i uski krugovi 131 – Grupe za izvješća o uspješnom iscijeljenju 132 – Medicinsko-znanstvena stručna grupa 133 – Arhiv Brune Gröninga 136 – Spoznaje u svjetlu otkupljenja 136 – Rad s javnošću 138 – Prevodilački rad 140 – Izdavaštvo Grete Häusler 141

7. poglavlje: Je li Krug prijatelja Brune Gröninga sekta? 143

Nije bio vezan uz nijednu religiju 143 – Nevolje razotkrivene 145 – Iscijeljenje jest milost 147 – Nikakva sekta! 147

8. poglavlje: Izvješća o iscijeljenju 149

Liječnička dokumentacija 149 – Iscijeljenje postaje spasenje 150 – Iscijeljenje od astme 151 – Uzetost nestala 153 – Nestanak artroze 155 – Nestanak retardiranosti 156 – Čekanje se isplatilo 160 – Bogu nije ništa nemoguće 162 – Uspjesi nad uspjesima 163 – Izvješća o iscijeljenju u tisku 165 – Bolovi nestaju 168 – Poznat ćete ih po djelima njihovim 169

III. dio: Daje li Bruno Gröning mogućnosti rješavanja aktuelnih problema vremena?

9. poglavlje: U sve ulazi red 173

Nestanak depresija 173 – Sigurnost umjesto straha 174 –
Manjak energije 178 – Naći put k vjeri 179 – Živjeti vjeru s
Brunom Gröningom 180 – “Filozofija življenja” rock glazbe 182
– Ovisnosti je nestalo 185 – Sklad u braku 191 – Sklad umjesto
rastave 193 – Pronalaženje stana 194 – Nalazak radnog
mjesto 195 – Pomoći kod ispita 197 – Božja zaštita 199 –
Ovladavanje životom 202

10. poglavlje: Zagosposdarite svime na Zemlji! 203

Iscijeljenja životinja 203 – Za veterinara beznadni slučaj, ali uz
Einstellen* iscijeljena 204 – Iscijeljen od pseće paralize 205 –
Iscijeljenja biljaka 206 – Božanska snaga umjesto kemije 207
– Bog želi pomoći 208 – Oboljela stabla ponovno ozdravljaju 209
– Daljnja iscijeljenja stabala 211 – Čovjek snosi odgovornost za
prirodu 212 – Zemlja je naša majka 214 – Priroda je Bog 216

11. poglavlje: Korijen sveg zla 218

Suprotstavljanje materijalizmu 218 – Nevolje ovog vremena 219
– Duh vremena 221 – Vladavina novca 222 – Samo Bog može
pomoći 224 – Ne treba biti podložan novcu 225 – Ljubav
pobjeđuje egoizam 226

12. Poglavlje: Lažni proroci 229

a) Medicina i farmacija:

Dobročinitelji ili bičevi čovječanstva 230

Liječnik: Pomagač ili profiter? 230 – Posljedične pojave 231 –
Praksa u farmaciji 233 – Zagađenje ljudskog organizma 236 –
Pokusi na životinjama, samo s funkcijom alibija 238 – Umjesto
uspjeha katastrofe 239 – Liječnicima nije dano 241

b) Gen: Čovjek želi sam biti Stvoritelj	243
Terapija genima 243 – Patentiranje života 245 – Za dobro ljudi? 246 – Manipulacije s istinom 247 – Izvještačeno: zahvat u život 249 – Djelomične istine kao temelji znanstvenog djelovanja 251 – Čovjek jest stvorenje a ne Stvoritelj 252	
c) Atom: ‘Cigla’ života	254
Vuk u janjećoj koži 254 – „Na kraju stvaranja?“ 256 – Djelovanje protiv Božjeg plana 258	
d) Izlaz: Dosljedni preobrat	260
Odvraćanje od starih navika 260 – Snaga za preobrat: ljubav 261 – Stanje danas 263	
Završna opaska: Zašto Bruno Gröning?	264
Popis izvora i literature.	269

Obrazloženje:

Heilstrom*:

Tako je Bruno Gröning opisao duhovnu snagu, koja posreduje iscjeljenja/ozdravljenja. Isto značenje imaju i riječi: Heilwelle i göttliche Kraft.

Einstellen*:

Čovjek se namješta – otvara na prijem Božanske snage, prima ju u sebe.

Regelungen*:

Uslijed primanja snage, u tijelu nastaje proces čišćenja, koji se može osjetiti i bolno. Bolest se iz tijela tjera van. To je Bruno Gröning nazvao Regelungen*.

Predgovor

Godine 1949., događanja oko Brune Gröninga uzvitala su prašinu posvuda u svijetu. Događala su se čudesna iscjeljenja; na tisuće bolesnika hodočastilo je k mjestima njegova djelovanja. Godine 1959., umro je “čudotvorni iscjelitelj” međutim Krug prijatelja i dalje održava njegovo duhovno naslijeđe, a iscjeljenja se događaju i dan danas.

Godine 1985., privukao mi je pažnju Krug prijatelja Brune Gröninga, zainteresirao sam se i priključio sam mu se. Pritom sam imao neka neobična iskustva. Tako sam npr. doživio spontano iscjeljenje vida.

Više od deset godina morao sam stalno nositi naočale s dioptrijom +3.5. U kolovozu 1985., prestao sam ih nositi od danas na sutra, bez ikakvih većih poteškoća. Vidio sam jednako kao i ranije s naočalama.

Još me je više začudilo to što ni sa kim iz Kruga prijatelja nisam razgovarao o tome. Samo sam u mislima molio Brunu Gröninga za pomoć. Nitko nije o tome ništa znao.

Jedan okulistički pregled u prosincu 1985., pokazao je da su moje oči doista zdrave. Vidio sam besprijekorno i nisam više trebao nositi naočale.

Ova i slična iskustva uvjerila su me u djelovanje iscjeljujuće snage Brune Gröninga, pa sam se odlučio da pomažem u njegovu djelu. Dobio sam uvid u strukturu i u način rada Kruga prijatelja, te sam sve bolje upoznao Učenje Brune Gröninga. U međuvremenu sam već 8 godina u Krugu prijatelja Brune Gröninga, vidio sam kako nebrojeni ljudi ozdravljaju iznova nalazeći životnu radost. Kao voditelj Zajednice često sam doživljavao kako se tražiteljima pomoći vraća zdravlje, nakon što prime u srce Učenje Brune Gröninga.

Iz svih tih iskustava, u meni se narasla želja da napišem jedno djelo u kojemu bih prikazao djelovanje Brune Gröninga i rad Kruga prijatelja. Tako je nastala ova knjiga. Trebala bi predstavljati istinit prikaz zbivanja oko čovjeka kojeg je Anita Höhne u svojoj knjizi “Iscjelitelji danas” opisala kao prvog i najpoznatijeg iscjelitelja SR Njemačke.¹ Ova knjiga treba osvijetliti djelovanje “Čudotvornog doktora iz Herforda” od njegovog prvog javnog nastupanja krajem 40-tih godina sve do njegove smrti 1959. a i kasnije.

U tu svrhu čini mi se da bi knjigu bilo dobro podijeliti na 3 dijela. Prvi dio obrađuje osobu Brune Gröninga, njegov život, Učenje i utisak kakav je ostavio na svoje suvremenike. Drugi dio knjige prikazuje Krug prijatelja Brune Gröninga u njegovom današnjem obliku, a treći dio pokazuje kako Učenje i djelovanje Brune Gröninga daleko nadilazi aspekt iscjeljenja. Čak je i svjetske probleme kao što su odumiranje šuma, razaranje okoliša, zlouporaba droga itd. moguće riješiti uz njegovu pomoć.

Želim zahvaliti gospođi Grete Häusler, koja mi je za taj rad odobrila pristup k arhivu Brune Gröninga, te i svim suradnicima Izdavačke kuće Grete Häusler, koji su mi pomogli da ova knjiga ugleda svjetlo dana.

Neka se svaki čitatelj pokaže spremnim da zbivanja oko Brune Gröninga promotri nepristrano, bez ikakvih predrasuda i da se uvjeri u istinitost njegovih riječi. Bruno Gröning nije bez razloga uvijek iznova govorio:

“Uzdaj se i vjeruj,
Božanska snaga pomaže i iscjeljuje!”

1 Anita Höhne, Duhovni iscjelitelji danas. Njihove metode, njihovi uspjesi *Geistheiler heute: ihre Methoden, ihre Erfolge*. Verlag Hermann Bauer. Freiburg i. Brsg. 1991, S. 13

Uvod

Kad se Bruno Gröning 1949. godine, četiri godine nakon završetka 2. svjetskog rata, prvi puta pojavio u javnosti, ljudi su sva događanja oko njega primali s čuđenjem i nerazumijevanjem. Nitko nije znao objasniti nastanak tih iscijeljenja. U “Minhenskom Merкуру” moglo se 24.6.1949. pročitati:

“Herford sa svojim Brunom Gröningom postao je mjesto hodočašća na tisuće ljudi iz svih dijelova Njemačke. Njegova ‘čudotvorna iscijeljenja’ prenose se od usta do usta. Komisije za znanstvena istraživanja, vlada Sjevernorajnske Vestfalije (Nordrhein Westfalena), policija, tisak, svi se bave s ovim čovjekom. Jedni ga nazivaju dobročiniteljem, [...] ili ga smatraju Božjim poslanikom. Drugi ga nazivaju šarlatanom.[...]”

Doista: ‘Čudotvornom doktoru iz Herforda ne mogu se osporiti uspjesi koji privlače pažnju javnosti. Nepokretni razbijaju svoje štuke, slijepci progledavaju, bolesnici na plućima, želucu i astmi ozdravljavaju. Gröning izaziva kod ljudi vrtoglavicu: gledaju u njega.”

Svijet se našao pred zagonetkom. Kako je tako nešto uopće bilo moguće? Kako je Bruno Gröning mogao iscjeljivati bolesti uz naknadnu liječničku potvrdu novonastalog iscijeljenja? Eto njegova objašnjenja:

“Ne iscjeljujem ja, iscjeljuje Božanska snaga koja protječe kroz mene.”

A na drugom mjestu:

“Vjerujete li da ćete doživjeti iscijeljenje, tada vam je već pomognuto. Samo vjerujte!”

Što može trezveni mislilac, prosvjetljeni čovjek 20. stoljeća

započeti s pojmom ‘Božanska snaga’? Kako da vjera koju nije moguće shvatiti racionalno uzrokuje takva iscijeljenja koja su se svakodnevno događala oko Gröninga?

Da bi bilo moguće odgovoriti na ova pitanja, treba se vratiti u prošlost te spoznati pravi uzrok bolesti. Mnogi ljudi i danas žive u vjeri da je bolest nešto slučajno što se odjednom pojavi iz ničega i napadne nas. Bruno Gröning je naprotiv rekao:

“Što se čovjek, svjesno ili nesvjesno više udalji od Boga, to će manje života biti u njegovu tijelu, odnosno biti će jedva toliko da njegovi organi uopće reagiraju. Takav čovjek ne može više koračati kroz život pun snage. On se odvojio od izvora snage. Na kraju je izgubio vezu s velikim, Božanskim izvorom snage. Nije više mogao primati u sebe božju snagu. Tako se njegovo tijelo pretvorilo u olupinu.”

Posve slično piše i austrijski pjesnik Hans Sterneder u svom romanu “Čudotvorni apostol”:

“A sad ću ti konačno ispričati još o dubljem smislu bolesti, jer ljudi beru biljke i ljekovite trave zbog bolesti i iscjeljivanja.

Vidiš kako ljude spopadaju nebrojene bolesti i kako neizrecivo mnogo jadnika uzdišući od nemoći korača Zemljom. Čovječanstvo se već odavno trebalo zapitati što je pravi uzrok bolestima. Jer ako je Bog, kako se kaže i što je točno, stvorio čovjeka na svoju sliku i priliku, tada je Bog, Savršenstvo, morao i čovjeka zamisliti i stvoriti savršenim, dakle zdravim. A budući da čovjek potječe iz Boga, budući da je Duh od Njegova Duha i dio Njegova bića, tada mora da je i samo zdravlje dio toga jer Bog nikome ne daje bolesti.

A kad bi ti netko odgovorio: Čovjeka naprosto spopadaju bolesti, tada mu mirno odgovori: Ne, nikoga baš ‘ne spopadaju’ bolesti! Već ljudi sami dozovu i privuku bolest, navuku si ih i opterete se bolestima!

Jer svaka bolest je nešto neprirodno, neduhovno, protubožje, demonsko!

Ako je to tako, moramo se pitati kako ona nastaje i kako ju možemo izbjeći i odstraniti.

Promatraš li dublje život prirode i čovjeka, ubrzo ćeš postati svjestan toga da u cijelom svemiru nema slučaja, već da se sve temelji na vječnom Božanskom tlu mudrosti i zakona.

Dakle, zdravlje i bolest također se temelje na tom nepromjenjivom tlu zakona! Stoga nije teško iz toga zaključiti: sve dok se čovjek nalazi u svjetlu Božanskih zakona biti će zdrav; a u trenutku kad izađe iz kruga milosti ovih Božjih zakona, kad se ogriješi o njih, razboljet će se!

Sklad s Bogom: zdravlje.

Zavada s Bogom: bolest.”²

Jakob Lorber iz Graza, napisao je:

“Kad se ljudi nikada ne bi okrenuli od Boga, nikad ih ne bi snašla nikakva nevolja ni jad. [...] Sve tjelesne bolesti uvijek su samo gorke posljedice nepoštivanja Božjih zapovijedi, koje je Bog čovjeku jasno dao za sva vremena.

Tko se već od svoje rane mladosti vjerno pridržava tih zapovijedi, neće mu trebati nikakav liječnik sve dok ne ostari. [...] Međutim ako ljudi pokušaju izigrati te zakone, uskoro ih snađu teške tjelesne patnje pa se upoznaju s posljedicama nepoštivanja ili slabog poštivanja Božjih zapovijedi.

Jer ako čovjek zna proizvesti neki tehnološki moderan stroj za uporabu, tada sigurno i shvaća kako ga može iskoristiti u neku svrhu i kako može njime rukovati, da ga ne pokvari i učini neupotreblijivim za daljnju uporabu. Kada mu stručni konstruktor stroja od kojega je stroj i kupio, kaže i pokaže na što treba obratiti pažnju, kako bi stroj dugotrajno mogao koristiti, tada kupac točno mora slušati što mu to govori proizvođač stroja. Ako međutim kupac s vremenom iz oholosti ili lakomislenosti više na to ne

---

² Hans Sterneder, Čudotvorni apostol, *Der Wunderapostel*, Freiburg i. Brsg: Verlag Hermann Bauer, 1984, S. 46 f.

obraća pažnju, tada je sam kriv za kvarove na stroju i za samo djelomično moguće korištenje tog stroja.

Tako je Bog veliki 'Majstor za izradu strojeva' odnosno ljudskih tijela koje je ljudima dao na korisnu uporabu kao tehnološki moderne strojeve. Koristi li duša ovaj živi 'stroj' prema dobivenim savjetima, odnosno prema Božjim zapovijedima, tada će i tijelo ostati u upotrebljivom stanju tj. u dobru zdravlju; zanemari li međutim duša koja je s vremenom postala troma i ovisna o osjetilnim užicima, zapovijedi vječnog velikog "majstora za izradu strojeva" tada je sama kriva za svoje svakojake tjelesne patnje."³

U knjizi Amerikanca Ralph Walda Trinea "U skladu s beskonačnim" nalazimo slijedeće:

"Zdravlje, savršeno, obilno i preplavljujuće zdravlje jest normalno i prirodno stanje života. Sve drugo nije normalno. Međutim, nenormalna stanja potječu u pravilu od raznih deformacija. Bog nije nikada stvorio bol i patnju: One su isključivo djelo čovjeka. One nastaju tako da se čovjek ogriješi o zakone prema kojima treba živjeti. Međutim, mi smo toliko navikli na njih tako da pomalo ako ih već i ne smatramo normalnim stanjem, smatramo ih barem kao nešto posve prirodno."⁴

Hans Sterneder pušta da Čudotvorni apostol objasni kako od ogriješenja o Božje zakone konačno nastaju razne tjelesne bolesti:

"Bog dakle ulijeva Svoju životnu snagu u cijeli svemir. Svako stvorenje hranjeno je njegovim zrakama, kao što se

---

3 Jakob Lorber, Ivanovo Evanđelje *Johannes – Das große Evangelium*, Lorber-Verlag, Bietigheim, 1985, Bd. 9, S. 75 f.

4 Ralph Waldo Trine, U harmoniji s beskrajnim *In Harmonie mit dem Unendlichen*, Stuttgart, 1984, S. 74.

dijete hrani majčinim mlijekom, pa tako stječe najjače i najbolje zdravlje.

Tko dakle živi u Bogu, imati će stoga puninu a time i zdravlje. Jer on je s Bogom u skladu, u posvemašnjem suglasju! [...]

Međutim, istog trenutka kad čovjek prekine ovaj sklad s Bogom, kad se svjesno ili nesvjesno okrene od Boga, te se ogriješi o vječne, Božanske zakone, naravno da u odnosu između Boga i čovjeka mora doći do poremećaja. Mora doći do manjeg ili većeg kratkog spoja. Takav čovjek koji se ogriješi o Božje zapovijedi, istovremeno ispada iz jedinstva i suglasja, u zavadu s Bogom, u protivnost i nesklad. Ili postaje duhovno bolestan jer zavada s Bogom jest oboljenje Duha!

A sad poslušaj! Ovaj duhovni potres, ovaj razdor s Bogom nužno povlači za sobom da se Božja čista besprijeekorna životna struja ne može više neometano i potpuno ulijevati u griješno stvorenje.

Kao posljedica ovog smanjenog ulijevanja struje, svjetlo Božje iskre potamni. Daljnja posljedica je ta da ova premalo napajana Božja iskra ne može više [...] u potpunosti ispuniti dušu s Božjom snagom.[...]

Jednako kao što je Bog uredio da Božja iskra prima njegovu životnu snagu koja se dalje prenosi k duši [...] – tako i obrnuto (duša) treba trajno napajati fizičko tijelo i održavati ga zdravim.

A sad počuj jedno od najvećih čuda u ‘kući života’ čovjeka! Bog je tako izgradio ljudsko tijelo i u takav ga je odnos stavio s njim da svaki njegov organ odgovara jednom Božanskom svojstvu!

Ako se čovjek ogriješi o jedno od Božjih svojstava ili vrlina, tada se duša razboljeva, ili zemaljski rečeno: taj organ koji utjelovljuje dotičnu vrlinu o koju se čovjek ogriješio više ne dobiva Božansku životnu snagu punom mjerom. Tako će se

organ uslijed manjka razboljeti poput biljke u podrumu do koje ne dopire dovoljno sunčevog svjetla.

Tako je put bolesti uvijek trostruk: najprije se ogriješio duh, zatim se razbolio duh, pa se razbolila duša [...]; i tek na kraju razbolilo se fizičko tijelo.

Tako vidiš da je svaka tjelesna bolest u ljudi bez opažanja duhovnog razdora ili konflikta duše, jest zadnji i opasni signal da je čovjek došao u nesklad s Bogom.

Svako tjelesno i duševno oboljenje je opomena za preobrat te da se iznova uspostavi sloga i sklad s Bogom prije nego li bude kasno, te da se pokuša razmisliti o koje se Božje zakone čovjek ogriješio.”⁵

Bruno Gröning je sve to objasnio s jednostavnim riječima:

“Bog je čovjeka stvorio lijepog, dobrog i zdravog. On želi da čovjek takav i ostane. Izvorno su ljudi bili povezani s Bogom, posvuda su vladali samo ljubav, sklad i zdravlje, sve je bilo jedno. Međutim, kad je prvi čovjek poslušao glas Zloga koji je govorio izvan tog jedinstva i ogriješio se o Božju zapovijed, tada se prekinula ova veza, i otada je Bog ovdje, a čovjek tamo. Između Boga i čovjeka nastao je veliki jaz. Tu nema spoja. Čovjek - oslonjen na samog sebe - može biti vjernik i moliti, ali na njegovu životnom putu Zlo će ga napastvovati i vući u dubinu. Vi ste na svom životnom putu veoma pali. Doživljavate nesreću, bol, neizlječive bolesti. Kažem vam: nemojte padati još dublje, pozivam vas na veliki preobrat! Uspnite se, a ja ću vam preko ponora izgraditi most! Skrenite s puta patnje na Božanski put! Na njemu nema nikakve nesreće, bola, nema neizlječivog – tu je sve dobro. Ovaj put vodi nazad k Bogu!”

Oboljenje tijela je prema Sternederu zadnja opomena da se tu radi o razdoru s Bogom. Kako međutim piše Trine, ljudi su

---

5 Hans Sterneder, Čudotvorni apostol *Der Wunderapostel*, S. 47 ff

se u međuvremenu tako navikli na bolesti da ih smatraju nečim posve prirodnim i ne slušaju opomene. Danas je sve jasnije kamo to vodi: čovjek ne obraća pažnju na Božje opomene te srlja ravno u katastrofu. Čini se da je uništenje Zemlje a time i cijelog čovječanstva samo pitanje vremena.

Bog želi spriječiti ljude da učine taj zadnji korak i da sve unište. Ljudi više nisu prepoznali znakove poput – bolesti, prirodnih katastrofa itd., dakle Bog mora učiniti ono što je uvijek činio: poslati duhove na Zemlju koji će tamo objaviti Njegovu volju te opominjati ljude da se obrate.

Bruno Gröning je pritom dobio zadatak da pomaže svima koji pate i boluju, da ih oslobodi njihove patnje i da sve ljude pozove na veliki preobrat.

Jednostavan čovjek iz Danziga dobro je poznao osnovne životne zakone. Poznao je veze i međusobno djelovanje između duha i materije; znao je kako nastaju bolesti, i kako ih treba ukloniti. Međutim, naročito je jedno nosio u sebi što je danas prava rijetkost: Božju ljubav.

On nije ljudima samo objašnjavao uzroke bolesti već im je i pomagao premda je to za njega značilo mnogo odricanja, neprijateljstava, poruge i prezira. Važniji od svoje osobne sreće bio mu je spas svog blišnjega, oslobađanje bližnjih od nevolja.

“Dajte mi svoje bolesti! Dajte mi sve svoje brige! Vi nećete s njima izaći na kraj. Nosit ću ih za vas. Moja leđa su široka.”

A nije to samo govorio već je i postupao tako kao što to dokazuju nebrojena uspješna izvješća. Začudujuće je međutim to, što i danas, desetljećima nakon njegove smrti, čini to i dan danas, te iscijeljenja ne prestaju.

Ova knjiga želi svjedočiti o djelovanju Brune Gröninga. Ona izvješćuje o životu, Učenju i radu tog čovjeka te prikazuje što je sve on pokrenuo. Međutim, ona ide i dalje te pokazuje, kako kroz njega ne samo da nestaju bolesti već ljudi iznova

postaju sretni i uče vladati svojim životom. To i jest pravi cilj Brune Gröninga.

“Ljudi mi govore Majstore, međutim, tko je majstor? Onaj tko posve vlada svojim djelom, on je majstor. Postoje majstori bravari, majstori krojači, majstori tesari. Želim vam da postanete ‘majstori života’!”

Svatko treba biti postojan u svojoj svakodnevnoj životnoj borbi i ne smije primati ništa lošeg u sebe. Treba znati savladavati sve životne situacije, te Dobro provoditi u djelo. Bruno Gröning je pozivao ljude da ozbiljno shvate zapovijed ljubavi prema bližnjem i prepoznavanja svih ljudi kao djece Božje. Svi oni pripadaju zajedno. Ne smiju se međusobno svađati i ratovati. Kad bi ljudi to poštivali, doista ljubili svoje bližnje i pomagali im, tada bi na Zemlji sve bilo drugačije. Mnogi veliki, sveobuhvatni problemi današnjice riješavali bi se sami od sebe. Ljudi moraju samo vjerovati svojim bližnjima, poštivati ih i voljeti, te Boga moliti za blagoslov, tada će doći do promjene, koju danas još uvijek ne možemo zamisliti. A tamo će Bruno Gröning voditi ljude. Iscijeljenje jest prvi korak, no put se nastavlja sa samo jednim ciljem: potpune povezanosti s Bogom!

I. DIO:

O OSOBI BRUNE GRÖNINGA

Rijetko je koje ime pedesetih godina 20. stoljeća toliko uznemirilo javnost kao ime Brune Gröninga. Malo koji događaj je izazvao tako proturječne reakcije kao događaj oko Brune Gröninga. Jedni su ga voljeli i poštivali, drugi su ga mrzili i borili su se protiv njega. Za jedne je bio zadnja nada nakon bezuspješnog traganja za izlječenjem putem raznih institucija medicinske znanosti. Za druge je predstavljao najveću opasnost jer je ugrožavao sliku svijeta koju je stoljećima brižljivo izgrađivala znanost sa svojim istraživanjima.

Kakav je čovjek bio taj Bruno Gröning, da je izazivao tako snažne emocije? Jedni bi pred njim klecali, a drugi bi se laćali oružja. Kod nijedne druge osobe njegova vremena, reakcije okoline na njega nisu bile toliko suprotne da bi jedni uzvikivali “Hosana”, a drugi “Razapnite ga!”.

Bruno Gröning: Fenomen kojeg se isplati istražiti.

1. poglavlje: Njegov život

Kad su u svibnju 1949. novine izvješćivale o “Čudotvornom doktoru iz Herforda”, život Brune Gröninga već je bio bogato blagoslovljen s plodovima brojnih životnih iskustava, ali i tvrdo popločen kamenjem odricanja.

Djetinjstvo i mladost

Bruno Gröning rođen je 30. svibnja 1906. u Danzingu-Olivi kao četvrto od sedmero djece bračnog para Augusta i Margarethe Gröning. Njegovi roditelji su rano primijetili neobičnost njihova sina. Tako kad bi otac ponekad lupajući i psujući dolazio kući, odjednom bi se začuli glasovi iz sobe u kojoj je ležala beba – Bruno. Kad bi roditelji zaprepášteno otišli pogledati o čemu se radi, sve bi opet bilo mirno a malac bi mirno spavao u svojoj kolijevci. Takvi i slični događaji čudili bi njegove roditelje, braću i sestre. Otac bi se čak osjećao veoma loše. Što je Bruno Gröning više rastao, to je neobičniji bio za svoju okolinu. Egon Arthur Schmidt izvješćuje u svojoj knjizi: “Čudotvorna iscjeljenja Brune Gröninga”:

“Bruno Gröning slovio je u svojoj obitelji kao ‘onaj koji izmišlja’. To bi često spominjao, a kad bi to u šali nabijao na nos svojoj braći i sestrama, oni bi posramljeno spuštali glavu. Naročito bi stariji brat Georg isticao kako Bruno nikad nije tužakao svoju braću i sestre kad bi kradom nešto pojeli, pa ni onda kad i i sam bio osumnjičen za urotu i kad bi zbog toga trpio.”⁶

---

6 Egon Arthur Schmidt, Čudotvorna iscjeljenja Brune Gröninga *Die Wunderheilungen des Bruno Grönings*, Falken-Verlag, Berlin, 1949, S.15

Odgurnut radi tvrdoće srca svoje okoline, mali bi Bruno često bježao u prirodu. Više bi ga privlačile životinje, stabla i grmlje nego li ljudi. Često bi na više sati nestajao u obližnjoj šumi.

“Ovdje bih doživljavao Boga. U svakom grmu, svakom drvetu, svakoj životinji pa i u kamenju. Svugdje bih stajao satima razmišljajući – zapravo nisam imao nikakav osjećaj za vrijeme – a osjećao sam se kao da se cijeli moj nutarnji život širi u Beskonačnost.”

Nikad ne bi sudjelovao u grubim tučnjavama vršnjaka. Tako bi često bio predmetom zlobnog ruganja pa bi ga zbog njegove različitosti tukli i kažnjavali.

S vremenom se sve više uočavao ovaj aspekt Brune Gröninga koji mu je kasnije trebao donijeti naziv “Čudotvorni doktor”: u njegovu prisustvu životinje i ljudi bi ozdravljivali. Naročito je za vrijeme 1. svjetskog rata često tražio ratne bolnice (lazarete) i tamo je bio rado viđen gost. Ranjenici bi se dobro osjećali u njegovu prisustvu i mnogi bi ozdravljavali. Bolesnici bi često slali i po njegovu majku, neka dođe k njima zajedno s malim Brunom. U obitelji i u krugu znanaca, rado se prihvaćala sposobnost iscjeljivanja mladog Brune.

Bruno Gröning piše u svom životopisu:

“Dok sam još bio malo dijete, u mom bi se prisustvu bolesnici oslobađali svojih tegoba, djecu kao i odrasle, uzbuđene ili u svađi smirivao bih sa svega nekoliko riječi. Već sam kao dijete mogao utvrditi da se životinje koje se obično smatraju plašljivima ili zloćudnima ponašaju prema meni dobroćudno i pitomo. Moj odnos s roditeljima bio je stoga poseban i pun napetosti. Uskoro sam težio s punoj samostalnosti da bi izašao iz okruženja moje obitelji koja me je ‘pogrešno shvaćala’.”

Godine pripreme

Nakon 5. razreda osnovne škole, Bruno Gröning je započeo trgovački zanat. Međutim, nakon dvije i pol godine morao ga je napustiti na inzistiranje svog oca. Naime, zidar je htio da i njegov sin izuči neki građevinski zanat. Dao ga je u tesarski zanat, no ni njega nije sasvim dovršio. Gospodarska previranja u poslijeratnoj Njemačkoj nisu mu to dopustila. Jedno 3 mjeseca prije kraja svog naukovanja, firma kod koje je izučavao tesarstvo morala se zatvoriti zbog premalo poslova. Zatim je radio najrazličitije poslove. Skoro dvije godine je radio u poduzeću za građevinarstvo i izradu namještaja, ponekad je radio u tvornici ili je obavljao povremene poslove, dostavljao bi telegrame ili montirao slabu struju.

Egon Arthur Schmidt piše o tom razdoblju:

“Različiti radni kolege izvijestili su mi o tome kao o njegovu posebnom obilježju, da mu je uspijevaio svaki posao kojeg bi se prihvatio, bilo da se radilo o satovima, popravku radio aparata ili brava. Naročito je imao smisla za tehniku. Nije mu nikada bilo teško obavljati ni najgrublje, fizički najteže poslove. Kao lučki radnik, jednako je vukao užad kao i svatko drugi. Nije to nimalo skrivao, no to se uklapalo u put koji ga je vodio kroz dubine do samog vrha. Stara kineska poslovice kaže: ‘Tko nikada nije koračao močvarom, ne može postati svetac.’ Ima dovoljno svjedočanstava njegovih ranijih znanaca o tome, o čemu sam tek nedavno saznao. Tako jedan od njih bez ikakva ustezanja jednostavno kaže da mu je Bruno Gröning ostao u uspomeni na temelju jednogodišnje suradnje kao najbolji i najpošteniji prijatelj kojeg je ikada imao.”⁷

---

⁷ Egon Arthur Schmidt, Čudotvorna iscjeljenja Brune Gröninga *Die Wunderheilungen des Bruno Grönings*, Falken-Verlag, Berlin, 1949, S. 19

Oženio se kad je navršio 21 godinu. No njegova supruga nije imala razumijevanja za njega. Htjela ga je ukalupiti u uski građanski obiteljski život te se prema iscijeljenjima odnosila kao prema njegovim ‘ mušicama’. Sinovi Harald i Günther rođeni 1931. i 1939. godine umrli su obojica s devet godina. Premda su onda već nebrojeni ljudi dobili iscijeljenje preko Brune Gröninga, Gertrud Gröning nije vjerovala u iscjeljujuću snagu svog supruga. Djecu nije povjerila njemu već liječnicima. Međutim, školska medicina im nije mogla pomoći. Oba su dječaka umrla u bolnici. Harald 1939. u Danzigu, a Günther 1949. u Dillenburgu. Za Brunu Gröninga bili su to teški udarci sudbine. Još bi mu mnogo godina kasnije navirale suze kad god bi govorio o svojim sinovima.

Tako je razdoblje između 2 svjetska rata bilo za njega razdoblje pripreme za njegovo kasnije djelovanje. Ponekad bi morao proći veoma gorka iskustva da shvati ljude u svim životnim situacijama i da suosjeća s njihovim nevoljama.

Tijekom 2. svjetskog rata, mobiliziran je 1943. godine u redovnu vojsku. Tamo je došlo do trzavica. Zbog njegova opiranja da puca na ljude prijetili su mu s vojnim sudom. Konačno je dospio na frontu. Bio je ranjen, dospio je u rusko zarobljeništvo a krajem 1945. došao je kao prognanik u Zapadnu Njemačku.

Ponašanje Brune Gröninga tijekom rata bilo je obilježeno njegovom željom da pomaže ljudima. Čak je i na fronti koristio svaku priliku da se zauzme za svoje drugove ili za civile.

U jednom ruskom selu omogućio je ljudima kojima je prijetila opasnost da pomru od gladi, pristup k živežnim namirnicama njemačke vojske. U zarobljeništvo se izborio da njegovi drugovi dobiju bolju odjeću, bolju prehranu i smještaj. Iscijelio je nebrojene ljude koji su patili od edema izgladnelosti. U strahotama rata nije ubio nijednog jedinog čovjeka ali je mnogima pomogao.

U prosincu 1945. godine, pušten je iz zarobljeništva, pa si je u Dillenburgu u Hessenu izgradio novu egzistenciju, povukavši obitelj k sebi. Nakon smrti drugog sina, kad mu je njegova supruga htjela zabraniti svako pomaganje, otišao je od nje. Osjećao se obveznim pružiti ljudima iscjeljujuću snagu kojom je raspolagao. Rekao je:

“Ja ne pripadam pojedincima, već čovječanstvu.”

Početak 1949. put ga je odveo u rursku oblast (Ruhrgebiet). Preko izvješća nekih iscijeljenih, sve je više ljudi obraćalo pažnju na Brunu Gröninga. Išao je od kuće do kuće, uvijek onamo gdje bi ga trebali, gdje bi ga bolesnici molili za pomoć. Tako je djelovao u malom krugu sve dok u ožujku 1949. nije prihvatio poziv jednog inženjera iz Herforda da posjeti njegovog sina.

“Čudotvorni doktor iz Herforda”

Devetogodišnji Dieter Hülsmann već je jedno vrijeme bio vezan za krevet. Patio je od progresivne distrofije mišića, a nijedan konzultirani liječnik ni profesor nije mu mogao pomoći. Nakon što je Bruno Gröning prihvatio da pomogne dječaku, dijete je ubrzo prohodalo. Inženjer Hülsmann – u euforiji zbog iznenadnog iscijeljenja – molio je gosta da ostane. Htio je pozvati i druge bolesnike kojima bi čudotvorac mogao pomoći.

Bruno Gröning je prihvatio ponudu, a iz dana u dan dolazilo je sve više tražitelja pomoći. Sve je više ljudi saznavalo o čudnovatim događanjima oko Gröninga. Nedugo nakon toga, svi su samo pričali o njemu. Novine su izvješćivale o “Čudotvornom doktoru”, a u britanskoj zoni svakodnevno bi bio tema razgovora. Na tisuće ljudi slijevalo se na Wilhelmsplatz, a mase ljudi opsjedale su kuću.

Manfred Lütgenhorst iz ‘Minhenskog Merkura’ pisao je 24. lipnja 1949. između ostalog:

“Kad sam stigao u Herford prije podne oko 10:30, pred malom dvokatnicom na Wilhelmsplatzu nalazilo se oko tisuću ljudi. Bila je to neopisiva slika bijede. Nebrojeni invalidi u kolicima, drugi koje su nosili njihovi članovi obitelji, slijepi, gluhoonijemi, majke s retardiranom i nepokretnom djecom, bakice i mladići, svi su se gurali i stenjali. Skoro stotinu automobila, kamiona i autobusa parkiralo je na trgu, a svi su oni došli iz daleka.

‘Vjerujete li da ćete biti iscijeljeni?’ pitao sam bolesnike. Oni su klimali glavom. ‘Trebali ste jučer biti ovdje’, odgovorio mi je jedan. ‘Gospodin Gröning je bio u Viersenu u Rajnskoj oblasti, a ovdje na dvorištu ustalo je petoro invalida i krenulo kući posve zdravi. Daljinsko iscijeljenje – stajanje na dvorištu iscijelilo ih je’ Drugi su bolesnici to potvrdili.

Otišao sam dalje kroz mnoštvo stenografiravši njihove čudesne priče. Samo bi one bile dovoljne da ispune knjigu. Kad sam zapalio cigaretu, neki je mladić pored mene rekao: ‘Molim vas, prodajte mi jednu!’ Nosio je uniformu i sličio je povratniku iz ruskog zatočeništva. Dao sam mu cigaretu. On ju je zapalio i rekao oduševljeno: ‘Gledajte, sad opet sve mogu sam.’ Pritom je pomicao svoju desnu ruku skupa s prstima i svoju desnu nogu. ‘Je li i vas Gröning iscijelio?’ upitao sam. ‘Da, u Rusiji se ukočila moja desna strana. Gospodin Gröning me je pogledao i sad sam opet posve zdrav, još uvijek to ne mogu shvatiti.’ Sretno je mahao svojim udovima.

Krenuo sam prema jednoj grupi koja se okupila oko jedne sjedokose četrdesetogodišnje gospođe. ‘Naravno’, čuo sam gospođu kako kaže ‘Gospodin Gröning me je iscijelio. Imala sam ogromne čireve na želucu, sve sam više mršavila i nisam mogla spavati od bolova. Gröningu smo dolazili nas 12. [...] Pogledao me je i odjednom mi je bilo kao da su mi čirevi otpali poput kamenja na zemlju. Otada više nemam bolova, sve se više debljam, a rendgenski snimci su pokazali da čirevima nema više ni traga. Stavila sam se na

raspolaganje liječničkoj komisiji za pregled. Mogu vam reći da su se čudili!’ Gospođa je nastavila: ‘No sve to nije ništa. Prošlog tjedna bio je tu na dvorištu jedan slijepac. Čekao je danju i noću. Budući da tu često prolazim, upao mi je u oči. Sažalila sam se nad njim i pozvala sam ga na jelo. ‘Ne’ odbio je. ‘Ne smijem propustiti trenutak, kad gospodin Gröning izađe’. Zatim sam mu donijela kruha i rekla sam mu kako ću se pobrinuti da ga dovedu do željezničkog kolodvora. ‘Nitko mi ne treba, jer sam ću moći otići na kolodvor.’ I zatim sam doživjela na vlastite oči. Gospodin Gröning je došao, a mladić je povikao: “ponovno vidim!” Doista, mreže je nestalo s njegovih očiju. Opisao mi je kakvu tašku držim u ruci. Rekao je: “tamo je neki auto a tu je i njegova registrarska tablica” i sam je otišao na željeznički kolodvor. Svi oko njega, plakali su od sreće.”

Nije dugo trajalo pa su se i vlasti – naročito zdravstvene vlasti – pozabavile s ovim slučajem. Formirana je komisija za pregled, a Bruno Gröning je dobio zabranu iscjeljivanja.

Neki utjecajni liječnici bili su njegovi zakleti neprijatelji. Činili su sve da ometu njegovo djelovanje i zahtijevali su da svoju sposobnost iscjeljivanja podvrgne znanstvenoj provjeri. Kakva su se moralna shvaćanja skrivala iza zabrane pojasnit će se tek iz slijedećih izjava mjerodavnih liječnika sudionika: “Gröning može dokazivati što god hoće, no neće mu se izdati dozvola iscjeljivanja.”⁸ Upuštanje s Gröningom krši čast liječničke profesije.”⁹

Krajem lipnja morao je konačno napustiti Herford. Svi napori da dobije dozvolu iscjeljivanja propali su.

---

⁸ Revue Nr. 27, 14. August 1949

⁹ U: Zauzimanje stajališta za objavu liječničke komisije u Westfalen-novinama od Helmuta Hülsmann i Egona Arthur Schmidta, od 11. kolovoza 1949.

“Fenomen Gröning” i znanost

Nekako u isto vrijeme, medicinski stručni suradnici časopisa “Revue” počeli su provjeravati uspješnost Gröningova iscjeljivanja. Marburški psiholog i liječnik prof. dr. H.G. Fischer odvezao se sa specijalnim štabom izjavitelja u Herford. Tamo je vodio razgovore s iscijeljenima i na svoje je iznenađenje morao ustanoviti kako je “Gröningova” metoda doista bila uspješna. Zatim je “Revue” odlučila da doprinese znanstvenom pojašnjenju “fenomena Gröning”. Na hajdelberškoj sveučilišnoj klinici trebalo je istražiti “iscjeljujuću metodu” “Čudotvornog doktora”.

Bruno Gröning je pristao na Fischerove prijedloge, zato što mu je Fischer obećao izdavanje pozitivnog stručnog mišljenja ako se stvari budu povoljno odvijale. Gröning se nadao da je iznašao način kako da slobodno djeluje.

27. lipnja započela su ispitivanja. Osobe na kojima je trebao dokazati svoju sposobnost izabrane su iz kruga onih bolesnika iz kojeg mu je pristiglo više od 80 000 pisama s molbom za iscjeljenje. Njima su pridodani i neki pacijenti s hajdelberške klinike Ludolf Krehl. Svi su oni bili brižljivo pregledani i utvrđena im je točna dijagnoza. Konačno su došli k Gröningu koji je na njima primijenio “svoju metodu”. Sve se to događalo uvijek u prisustvu liječnika. Bili su svjedoci spontanog djelomičnog nestajanja bolesti. Naknadna ispitivanja provedena na klinici potvrdila su iscjeljenja. Iscijeljene su i neizlječive bolesti poput Bechterewske bolesti.

U jednom preliminarnom stručnom mišljenju tiskanom u “Revue”, prof. dr. Fischer je izričito izjavio da Bruno Gröning nije šarlatan već prirodno nadaren duševni liječnik. S time je sa svog stajališta pokušao pojasniti “fenomen Gröning”, bez ispunjenja njegovih zahtjeva.

Konačno stručno mišljenje trebalo je izdati nakon vrednovanja svih rezultata. Brunu Gröningu je obećano da će mu se konačno osloboditi put za daljnje djelovanje. U međuvremenu su gospoda profesori Fischer i von Weizsäcker (pod čijim je pokroviteljstvom

i bio cijeli taj poduhvat), predložili Bruni Gröningu slijedeće: htjeli su osnovati iscjeliteljske centre gdje bi on mogao djelovati zajedno s liječnicima. Međutim, oni su si zadržali pravo vođenja i biranja pacijenata. Bruno Gröning je na to rekao:

“Financijski uvjeti koje mi je predložio gospodin profesor F. itd. bili su mi posve neprihvatljivi. Naravno da smo o tome mnogo pregovarali, i s gospodom koja su trebala financirati ovaj rad. Nisam se mogao složiti s prijedlozima gospodina profesora F. pa sam ih odbio, jer

1. nisam raspolagao ni sa jednim novčićem, pa nisam mogao preuzeti nikakve financijske obveze u svezi s tim, koje poslije ne bih mogao ispuniti;

2. nikad nisam namjeravao da na temelju svega toga dobro zaradim.

Stoga su mi sve to bili posve nemogući zahtjevi. Osim toga, htio sam činiti samo ono, za što sam se osjećao pozvan: pomagati tražiteljima pomoći, pa se stoga liječnicima i psihoterapeutima staviti na raspolaganje, no nikad ne zarađivati na taj račun.”

Odbijajući stav Brune Gröninga prema zaradi rezultirao je time da profesori izgube interes za njega. Nikad mu nisu izdali obećano stručno mišljenje. Umjesto da mu omoguće slobodno djelovanje, zakrčili su mu put s novim preprekama. Tijekom istraživanja, njegova “iscjeljujuća metoda” opisivana je s pomoću pojmova “terapija”, “pacijent” itd., i vrednovana je kao medicinska djelatnost. Tako je utrt put za dolazak u konflikt sa Zakonom o laičkom liječenju.

Traberhof

Nakon okončanja hajdelberških istraživanja, Bruno Gröning je u kolovozu 1949. otišao u južnu Njemačku. Htio je izbjeći svom tom metežu nastalom oko njega kao osobe, povukavši se na

jedno privatno imanje pored Rosenheima. Najprije mu je uspjelo tajiti svoj boravak. Međutim, čim su prve novine objavile da je stigao u Bavarsku, došlo je do masovnog slijevanja ljudi na Traberhof. I do 30 000 ljudi hrlilo je dnevno na Traberhof kod Rosenheima. Tisak, radio i televizija izvješćivali su o tome. Snimljen je i film za kino-projeksije, pod naslovom “Gröning”, dokumentirajući sva događanja oko njega.

“Zeitungsblitz” je izvijestio u 2. tjednu mjeseca rujna u svom posebnom izdanju:

“U međuvremenu se skupilo više od 10 000 ljudi, koji već satima čekaju na ubitačnoj vrućini na veliki trenutak, Gröningova stupanja na balkon, govora masama i zračenja s iscjeljujućom snagom. Ljudi su se tiskali jedan uz drugoga, da bi potpuno uživali u njegovu ‘iscjeljujućem zračenju’. Već su započele reakcije najtežih bolesnika u invalidskim kolicima, u stolicama ili kod pojedinaca na periferiji hipodroma.

Iznova su ljudi slabog vida progledali, nepokretni su ustajali, invalidi su pokretali svoje udove. Na stotine njih izvješćivalo je o pojačanim bolovima na oboljelim mjestima, o trzajima, probadanjima, trncima i osjećaju neopisive “lakoće” ili iznenadnog nestanka glavobolja.”

Nije samo na Traberhofu dolazilo do ovakvih prizora. Svugdje gdje bi se pojavio Gröning, za čas bi ga okružili bezbrojni bolesnici. Anita Höhne opisuje stanja oko Gröninga u svojoj knjizi “Duhovni iscjelitelji danas”:

“Kad bi Gröning samo nagovijestio svoj dolazak, već bi započela hodočašća. Tipični su prizori koje je primjećivao novinar Rudolf Spitz prilikom jedne Gröningove posjete Münchenu, u rujnu 1949. godine:

‘Oko 19 sati, tisuće ljudi je stajalo na Sonnenstrasse. Stajali su tamo i u 22:30 sati. Mnogo sam toga doživio u 5 godina rata, no nikad nisam bio tako potresen kao u ova 4 sata dok sam sjedio preko puta Brune Gröninga doživljavajući groznu smotru bijede i nevolje. Epileptičari, slijepci i invalidi na štakama, svi su se

gurali k njemu. Majke su pružale Gröningu svoju nepokretnu djecu. Ljudi su padali u nesvijest, čuli su se uzvici, zaklinjajući pozivi u pomoć, molbe, želje, pobožni uzdasi.’

Jedan drugi minhenski novinar, dr. Kurt Trampler promatrao je bolesnike na nosilima, invalide, tu masu ljudi i na Traberhofu kod Rosenheima, gdje je Bruno Gröning tada živio. Trampler je došao kao izvjestitelj ‘Münchener Allgemeinen’ – hladni novinar koji je smatrao ispravnim samo ono što je sam vidio i čuo:

‘Čujemo sada neki glas s balkona, ali to nije Gröning i žurimo k prozoru. Minhenski šef policije Pitzer govori okupljenima. Izvješćuje kako se išijas koji ga je godinama mučio smanjio u prisustvu Gröninga. Pitzer sigurno nije čovjek sklon hipersenzibilnim predodžbama, ali ono što je sam primijetio na samom sebi, može to posvjedočiti. Sad javno svjedoči za Gröninga, a delegat CSU-a Hagen slijedi ga sa sličnom izjavom.’¹⁰

Bavarske su vlasti također bile naklonjene Bruni Gröningu. ‘Minhenski Merkur’ izvijestio je 7. rujna 1949. pod natpisom ‘Dobronamjernost prema Gröningu’:

“Ministar predsjednik dr. Ehard izjavio je u ponedjeljak na jednoj konferenciji za tisak da djelovanje jedne tako ‘izvanredne pojave’ poput Brune Gröninga ne bi smjelo propasti zbog tamo nekih paragrafa. Po njegovu mišljenju nema većih poteškoća koje bi mogle ometati izdavanje dozvole Gröningu u Bavarskoj.

Bavarsko Ministarstvo unutarnjih poslova objavljuje po završetku redakcije: privremena provjera iscjeljujućeg djelovanja Brune Gröninga je pokazala da se ista može smatrati kao ‘slobodno djelovanje iz ljubavi’ pa u takvim okvirima nije potrebna nikakva dozvola prema Zakonu o laičkom liječenju.”

---

10 Anita Höhne, Duhovni iscjelitelji danas *Geistheiler heute...*, S. 13 f

Na Traberhofu je došlo do velike strke oko Gröninga. Našli su se mnogi profiteri koji su htjeli zaraditi na račun njegovih sposobnosti. Naškodili su njegovu glasu i ugledu te su izazvali distanciranje vlasti od Gröninga.

Kad je takvo stanje postalo neodrživo, Gröning se povukao u bavarska brda. Bilo je nekakvih ponuda za izgradnju iscjeliteljskih centara. Njegov je cilj bio stvoriti uvjete u kojima će tražitelji pomoći moći dobiti pomoć legalnim putem. Liječnici bi trebali prema hajdelberškom uzoru dokumentirati stanje prije i nakon iscijeljenja.

Profiteri oko Gröninga

Jednu takvu ponudu podnio mu je poslovni čovjek s Wangeroogea, Otto Meckelburg. Iz zahvalnosti za iscijeljenje svoje supruge, htio je pomoći Gröningu, pa mu je predložio konkretne planove za utemeljenje iscjeljujućih centara. Bruno Gröning je pristao i Meckelburg je postao njegov ‘menadžer’. Krajem prosinca obojica su se uputila u Wangerooge. Ovdje je Gröning govorio na događanjima koja je organizirao Meckelburg, izazvavši nebrojena iscijeljenja. Poklonio je puno povjerenje nekadašnjem komandantu koncentracionog logora. U jednoj izjavi potpisanoj 8. siječnja 1950. na Wangeroogeu, budućnost svog djelovanja potpuno je stavio u ruke Meckelburga:

“Gospodin Gröning izjavljuje svoje slaganje s ovim planom gospodina Meckelburga, te se obvezuje da će se potpuno staviti na raspolaganje za postizanje ove svrhe, da će gospodinu Meckelburgu pružiti svaku pomoć u planiranom osnivanju Društva i u Društvu samom, a i pri njegovom kasnijem djelovanju, te će uopće dati sve od sebe radi gore spomenute svrhe.

Gospodin Gröning preuzima ovu obvezu prema gospodinu

Meckelburgu kao prema osobi a i prema Društvu u osnivanju s gore navedenim ciljem.

Gospodin Gröning se osim toga obvezuje da neće pomagati nijednoj drugoj osobi ili Krugu osoba. Provodit će svoju djelatnost samo u okviru Društva i u suglasnosti s gospodinom Meckelburgom.”¹¹

Meckelburg je još u siječnju osnovao “Društvo za istraživanje Gröningovih metoda iscjeljivanja”. Postao je direktorom Društva uz mjesečnu plaću od 1000 DM. Bruno Gröning nije dobio ništa. Pokazalo se da Meckelburg nije održao svoje obećanje. Vidio je u Gröningu samo izvor novca opisujući ga podrugljivo kao “svog najboljeg konja u staji”. Nije ga bilo briga za bolesnike. Gröninga je ugovorom vezao za sebe, a “Čudotvorni iscjelitelj” je morao činiti ono što Meckelburg traži.

Tek je u lipnju 1950., Gröningu uspjelo odvojiti se od Meckelburga, ali mu je ovaj prijetio da će mu se osvetiti: “Gröninga ću već potući do nogu, polomit ću mu sve kosti.”

Nakon toga, Gröning je nekoliko mjeseci surađivao s minhenskim lječiteljem Eugenom Enderlinom. On je naime dobio iscjeljenje na Traberhofu, pa je ponudio Bruni Gröningu, da održava predavanja u njegovoj ordinaciji. Međutim, i Enderlin se pokazao profiterom. Nije mu bilo stalo do pomaganja već je htio zarađivati na “fenomenu Gröning”. Krajem godine, Gröning se odvojio i od njega. Nakon toga još su jednom pokušali zajedno surađivati 1952./53. ali i taj je pokušaj propao iz istih razloga.

Zatim je Gröning držao predavanja u Domu za strance Weikersheimu, u Gräfelingu. Novinar dr. Kurt Trampler uzeo ga je k sebi, i organizirao je sastanke. Poznavao je Gröninga već od jeseni 1949. U to vrijeme došao je na Traberhof samo kao izvjestitelj jednih minhenskih novina i nenadano je dobio

---

¹¹ Oponomoćeni dogovor između Brune Gröninga i Otta Meckelburga, dogovoreno u Wangerooge 8. siječnja 1950.

iscijeljenje od svojih tegoba s nogom. Iz zahvalnosti je napisao knjigu “Veliki preobrat” zauzevši se za Gröninga kod vlasti.

Slično kao i kod Enderlina, predavanja u Gräfelingu bila su dobro posjećena. Događala su se nevjerojatna iscijeljenja. Međutim, puknula je i veza s Tramplerom. Povjerovao je jednog dana da je dovoljno naučio od Gröninga, odvojio se od njega i osamostalio se kao iscjelitelj.

Trpio je varalice

Stalno bi mu pristupali ljudi pod izlikom da mu žele pomoći. Međutim, mnoge je samo zanimalo kako da zarade na račun njegovih sposobnosti. Čini se da je neodoljivo privlačio baš takve ljude. Kad ne bi postigli svoje ciljeve, ili kad bi se on od njih odvojio, pokušavali su višestruko prisiliti ga na novčane isplate putem dugotrajnih sudskih postupaka.

Tako je npr. bilo i s gospođom Hülsmann. Nakon što se ispostavilo da ništa ne može zaraditi na Gröningu, tužila ga je pred Sudom za rad. Vrijeme koje mu je nekoć besplatno stavila na raspolaganje obračunala mu je sada kao radno vrijeme i naknadno je tražila svoju nadnicu. Bruno Gröning joj je do kraja života morao plaćati mjesečnu ratu. Nije ona bila jedina. U takvom ili sličnom obliku, mnogi njegovi nekadašnji suradnici pokazali su svoje pravo lice.

Međutim, zašto je Bruno Gröning puštao ove navodne pomagače tako blizu k sebi? Zašto se naprosto nije klonio takvih špekulanata?

U jednom predavanju od 31.8.1950., u Münchenu, na to je pitanje odgovorio slijedeće:

“Ono što ljudi nisu dosada propustili pokušati, je zarađivanje na ovom malom čovjeku, na njegovu znanju i umijeću. Vjerovali su da su pronašli zlatni rudnik. Imali su djelomično mogućnost zarade novca, ali Bogu hvala, nisu to mogli iskoristiti. Međutim, mora biti i takvih ljudi i to zato da se ispostavi tko je taj koji će ići preko

leševa i neće zatim pitati je li se bolesniku pomoglo ili nije. Ima ljudi koji idu preko leševa, oni mogu mirno gledati bolesnike oko sebe. Oni nikada nisu pitali za njih i nisu ništa propustili pokušati samo da budu u mojoj blizini. Znam da će se tu i tamo postaviti pitanje, kad već on toliko toga zna, kako to da nije i ovo znao, možda on ništa ne zna. Da li uopće nešto znam i koliko ja znam, saznavati će oni, malo po malo. Ali tako mora biti. Ovaj materijal nedostajao je za izgradnju i da svima vama oslobodi put.”

Grete Häusler opisuje u svojoj knjizi “Ovdje je istina o i oko Brune Gröninga” slijedeći doživljaj:

“Kad sam se jednom prilikom rastajala od gospodina Gröninga, zaželjela mu sve najbolje i rekla: ‘Gospodine Gröning želim vam da sad imate mir za svoj rad i da vas ne napastvuju nikakvi lažni suradnici’, on mi je na moje veliko čuđenje odgovorio: ‘Niste u pravu jer tako mora biti!’ Tada to nisam razumjela, ali objasnio mi je zašto sve to mora činiti i izdržati. Tako mi je razotkrio jednu veliku tajnu:

‘Znam što neki čovjek nosi u sebi. Kad bih međutim ljudima rekao: ‘To je lažljivac, prevarant, lopov, nitko mi to ne bi vjerovao. Što moram učiniti? Moram te ljude privući k sebi, poučiti ih dobrome, potaknuti ih na preobrat i zatim im dati priliku za laganje, varanje i krađu. Kad usprkos svemu oni to i učine, tada će svatko znati tko su oni. Tada ih puštam da mi se posve približe, a ja nisam kukavica, nego se borim.’¹²

Prvi veći sudski postupak

Godine 1951/52., Bruno Gröning je prvi put stao pred sud u Münchenu zbog nedopuštenog liječenja. Premda je bavarsko

---

12 Grete Häusler, Ovdje je istina o i oko Brune Gröninga *Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning*, Grete Häusler-Verlag, Wegberg, 1990, S. 68 f.

Ministarstvo unutarnjih poslova gledalo 1949. na njegovo djelovanje kao na slobodnu amatersku djelatnost, sada su to isto djelovanje vrednovali u medicinskom smislu. Optužba se oslanjala na Zakon o laičkom liječenju iz 1939., koji je ukinuo svaku slobodu liječenja da bi se omogućilo djelovanje samo nacionalnosocijalističkim liječnicima. Bruno Gröning je tada oslobođen na prvom i na drugostupanjskom sudu. Predsjedavajući sudac pokrajinskog suda u Münchenu izjavio je u svojoj presudi u ožujku 1952:

“Sud smatra primjerenim osuditi optuženoga na temelju jednostranog stručnog vještačenja. Jer spada li uopće Gröningova djelatnost pod Zakon o laičkom liječenju ili ne, veoma je sporno pitanje, budući da to zadire u područje koje je danas još premalo istraženo.”¹³

Ovo je oslobođenje doduše potvrđeno i u prizivnom postupku, ali djelovanje Brune Gröninga opisano je jasno kao liječenje u smislu Zakona o laičkom liječenju:

“Optuženi je tako bez dozvole i bez liječničke diplome obavljao djelatnost utvrđivanja, liječenja i ublažavanja bolesti, patnji ili tjelesnih oštećenja, u smislu Zakona o laičkom liječenju.[...]

Međutim, optuženog nisu mogli osuditi, jer su smatrali da se on obzirom na objektivna obilježja o stvarnom stanju stvari provedbe liječenja nalazio u zabludi koja isključuje svaku krivicu, pa time nije djelovao namjerno.”¹⁴

Kako je zabluda koja isključuje krivicu u kojoj se Bruno Gröning navodno nalazio, potvrđena sudskom presudom,

---

13 Ponovo izišlo u nastavcima u časopisu „*Neuen Blatt*“ „Njegova riječ izgoni bolest“ 7. srpnja pod naslovom „Opet je proces odgođen.“

14 Osuda u vezi kazne protiv a) Bruno Gröninga i b) Otto Meckelburga zbog kršenja lječiteljskog zakona od 8. srpnja 1952.

onda se unatoč oslobođenju od krivice, ona istovremeno smatrala i sudskom zabranom liječenja. Otada je Bruno Gröning morao znati, da je njegovo djelovanje iscjeljivanja zabranjeno u smislu Zakona o laičkom liječenju. Nisu spoznate stvarne okolnosti njegova rada koje na temelju njegove metode iscjeljivanja nisu imale ama baš ništa zajedničko s liječenjem u medicinskom smislu.

Gröningove pilule

Iznova je Bruno Gröning morao iznalaziti načine, koji bi mu omogućili slobodno djelovanje. Htio je djelovati uredno i legalno, te izbjeci svaki konflikt sa Zakonom o lječiteljskom liječenju. Čak je bio spreman položiti i ispit o lječiteljskom liječenju, no njegova je molba odbijena s veoma čudnim obrazloženjem.

Dobru mogućnost da ipak pomaže ljudima ponudio mu je Rudolf Bachmann, u okviru osnivanja “Biološko-dinamičkog laboratorija”. Tamo je Bachmann htio po jednom starom kućnom receptu, pripremati iz ljekovitog bilja dvije biološki djelatne tvari “G 52” i “L 52”, koje bi Bruno Gröning trebao dalje ‘obraditi’, tj. ugraditi u njih svoju iscjeljujuću snagu.

Bruno Gröning je prihvatio ponudu pa su doista i proizveli dotične preparate. Dana 9. lipnja 1953. izvijestio je o svom naumu:

“Za proizvodnju ovih ljekovitih sredstava, imam na raspolaganju laboratorij sa svim suvremenim pomoćnim sredstvima te osoblje znanstvenih suradnika. Prema mojim podacima već je proizvedena jedna serija ljekovitih sredstava, i u usporedbi sa sličnim sredstvima, dosadašnji su rezultati zapanjujuće dobri. Ove djelatne tvari isprobali su i ocijenili u najboljem smislu bezbrojni liječnici, a i stručnjaci sa sveučilišta u Münchenu. Bavarsko državno Ministarstvo unutarnjih poslova je nato izdalo licencu za proizvodnju ovih ljekovitih sredstava. Farmaceutska industrija se jako zainteresirala za preparate: Inozemne

tvornice žele preuzeti distribuciju; poznate firme iz SR Njemačke ponudile su kupovinu pojedinih recepata.”

Kasnije je napisao o laboratorijskim preparatima:

Gospodin Bachmann izjavio mi je 1953., kako uistinu želi potpomagati moj rad. On sam, gospodin Bachmann, proizveo je [...] sredstva, i htio mi je navodno stvoriti financijske temelje, da dobijem priliku za financiranje svog rada (za osnivanje Centara za iscjeljivanje, za tražitelje pomoći). Da bih saznao kako su ocijenjena sredstva gospodina Bachmanna sa stručno-medicinske strane, kontaktirao sam gospodina dr.med. Höchta iz Münchena koji me je uvjeravao da su sredstva besprijekorna. Na temelju njegove izjave dao sam im da upotrijebe moje ime za laboratorij, tako da se on otada zvao ‘Laboratorij Bruno Gröning’.

Gospodin Bachmann je htio privatno skladištiti ove preparate i to iz jednostavnog razloga jer nije htio potpomagati veleprodaju i posredništvo apoteka. Nikad se nisam slagao s tim prijedlogom i zahtijevao sam da se ovi preparati ipak prodaju preko apoteka. Gospodin Bachmann nije udovoljio mome zahtjevu; on je bio veoma revan poslovni čovjek.”

Međutim, i Bachmann se razotkrio kao profiter koji je zarađivao samo za vlastiti džep. Nije raspolagao s dobro opremljenim laboratorijem, a iz svega toga malo je što ispalo pozitivno za Brunu Gröninga. Naprotiv: kad je Bachmann ubrzo zatim umro, ostavio je velike dugove koje je morao podmiriti Gröning. Evo što Bruno Gröning kaže o tome:

“Sve u svemu, želio bih još kratko naglasiti da nikad nisam namjeravao iz svega toga napraviti dobar posao, da je rezultat (izdavanje preparata) bio jednak nuli, jer me je gospodin Bachmann svojim lošim poslovanjem tako varao, da sam morao i još uvijek moram plaćati više tisuća

njemačkih maraka. Gospodin Bachmann je za uređenje laboratorija trebao mnogo novaca. Taj su novac prikupili moji prijatelji u obliku zajma kojeg ja sada moram vraćati. Gospodin Bachmann je umro prošle godine, on dakle ne može više ispuniti svoje dužnosti. Budući da ništa nije ostalo iza njega, sve to moram sam snositi.”

Gröningov savez

Da bi ipak usprkos zabrani liječenja mogao pomoći što većem broju ljudi, Bruno Gröning je već početkom 50-tih godina oživio Zajednice. Samo je držao predavanja, uloživši svu svoju energiju u prenošenje svog Učenja o vjeri tražiteljima pomoći.

Dana 22.11.1953., osnovao je u Murnau/Seehausenu “Gröningov savez” kao krovnu organizaciju. Savez je trebalo unijeti u Registar društava i tako zakonski zaštititi djelovanje Brune Gröninga. Tako bi se konačno spriječio daljnji konflikt sa Zakonom o lječiteljskom liječenju.

U Predsjedništvo Gröningova saveza ulazili su pored ostalih slijedeći članovi: grof Zeppelin, grof Matuschka, barunica Anny Ebner von Eschenbach, Viši građevinski savjetnik Hermann Riedinger i direktor Konstantin Weisser, a u početku i kao suosnivač Rudolf Bachmann, od kojeg se je Savez uskoro odvojio. Doživotni predsjednik Saveza bio je Bruno Gröning.

Zapisničar Saveza bio je hajdelberški novinar i lektor Egon Arthur Schmidt. Već se je u Herfordu veoma približio “Čudotvornom doktoru” i osnovao je Društvo “Prsten prijatelja Brune Gröninga”. Međutim, on nije djelovao u smislu Brune Gröninga, i veoma brzo se raspao. Gröning se tada odvojio od Schmidta, jer je Schmidt pronevjerio dobrovoljne priloge.

1952., Schmidt se iznova okrenuo k Gröningu izjavivši da je

uvidio svoje pogreške. Molio ga je da pomaže u izgradnji njegova djela, pa ga je Bruno Gröning iznova prihvatio kao suradnika. Tako je Schmidt iznova imao priliku odlučiti je li mu doista stalo do dobrobiti bolesnika ili samo do vlastite financijske dobiti.

1955., Bruno Gröning se konačno odvojio od Schmidta, koji se nije nimalo promijenio. Stalno je pokušavao profitirati na račun Gröningovih sposobnosti. Slično kao i ranije kod gospođe Hülsmann, Schmidt je nakon odvajanja od Gröninga, pokretao sudske postupke protiv Gröninga. Htio je izvući novac za svoju dobrovoljnu suradnju.

Poslovanje Saveza preuzeli su Konstantin Weisser i Hermann Riedinger. Izgledalo je to veoma obećavajuće budući da su obojica bili veoma okretni i njihovo je obrazovanje moglo samo koristiti djelu Brune Gröninga. No postojala je i opasnost da će htjeti nadmoćno djelovati protiv volje jednostavnog radnika, bez njihovog stupnja obrazovanja.

S vremenom su se stvari doista razvile u tom smjeru, i Bruno Gröning je sve teže i teže komunicirao s njima. Činilo se da su posve zaboravili kako Savez nosi Gröningovo ime i da postoji baš zbog njega. Za njih je Gröningov Savez postojao sve više i više kao svrha samom sebi. Potpuno su izgubili iz vida njegov pravi cilj – pomaganje potrebitima. Izgledalo je kako ne žele primijetiti da je Gröning taj preko kojeg su se dešavala iscijeljenja, a ne Savez.

Tako se je Gröningov Savez razvijao sve više u svoju suprotnost. Za čovjeka čije je ime nosio, savez je postao zatvorom koji umjesto da ga oslobodi sve ga je više ograničavao.

Veliki sudski postupak

Dana 4. ožujka 1955., državno je odvjetništvo iznova podiglo optužnicu protiv Brune Gröninga. Ponovno ga se teretilo time što je kršio Zakon o liječiteljskom liječenju. U jednoj daljnjoj točki optužnice, optužen je zbog ubojstva iz nehata u jednom slučaju iscjeljivanja.¹⁵

Nakon dostave optužnice, obratio se svojim prijateljima:

“Dragi moji prijatelji!

Ovih dana, cijeli tisak i radio, objavio je nešto u više manje tendencioznom obliku o meni, priopćavajući vam kako je minhensko državno odvjetništvo II pripremilo protiv mene optužnicu zbog ubojstva iz nehata. Ja sam navodno 1949., obećao iscjeljenje jednoj sedamnaestogodišnjoj djevojci oboljeloj od tuberkuloze te sam je spriječavao da ode u sanatorij i da potraži liječničku pomoć. Ja sam navodno kriv za smrt ove mlade djevojke.

Svatko razuman tko je pročitao ili čuo ovakve navode, spoznat će da su objavljeni sa određenom svrhom: proizvesti uznemirenost među mojim prijateljima te odvratiti sve tražitelje istine da se pobliže pozabave s težnjama i spoznajama koje sam im objavio. Pokušava se svim sredstvima kočiti rad mene i Gröningova saveza.

Naravno da su stvari drugačije, nego li što su predstavljene! Ne moram svojim prijateljima ništa posebno dokazivati, oni znaju da ne dajem nikakva ‘obećanja o iscjeljivanju’ i da ih nikada ne odvrćam od liječničkih tretmana.

Oslobođen sam optužbe 1952. Nije li neobično to što mnogo ranije nije pokrenut ‘slučaj Kuhfuss’ nastao još 1949./1950., npr. 1951./52. premda je za to već tada postojala sva potrebna dokumentacija!

---

15 Opširan opis procesa u: Grete Häusler, Ovdje je istina ....“Veliki proces“ (Grete Häusler, *Hier ist die Wahrheit ...*, S. 97-189.

Ne upada li u oči to što su se istrage za pokretanje novog sudskog postupka protiv mene točno poklopile s vremenom kad se u javnosti pročulo da sam 22.11.1953. oživio u Murnau ‘Gröningov savez’. Naime, još su od siječnja 1954., saslušavani i nadzirani brojni mjesni voditelji Zajednica i prijatelji, te članovi Saveza.”

Pripreme za postupak protegle su se na daljnje dvije godine. Obrana Brune Gröninga bila je znatno otežana. Skoro svi svjedoci obrane bili su odbijeni, a svjedoci optužbe prihvaćeni. Među njima su se našla i dva nekadašnja Gröningova suradnika: Eugen Enderlin i Otto Meckelburg. Naročito Meckelburg – tijekom prvog sudskog postupka još je dijelio optužnicu s Gröningom, a sad se je u upadljivo oštrom obliku okomio na Gröninga. Činio je sve da bi mu naškodilo.

U točki optužnice za ubojstvo iz nehata igrao je odlučujuću ulogu. Radilo se o slučaju koji se desio tijekom razdoblja njegova menadžerskog djelovanja za Brunu Gröninga.

U studenom 1949., službenik štedionice, Emil Kuhfuss, došao je k Brunu Gröningu na predavanje sa svojom sedamnaestogodišnjom kćeri oboljeloj od tuberkuloze oba plućna krila.

Gröningu je odmah bilo jasno da djevojci više ne može pomoći i to je izjavio pred jednim prisutnim liječnikom. Meckelburg ga je međutim strahovito opsjedao zahtijevajući od njega da se prihvati tog slučaja. Tako je nakon predavanja došlo i do osobnog susreta Brune Gröninga i Ruth Kuhfuss. Gröning je hrabrio bolesnicu te je zatražio od njenog oca da za 9 dana ponovno odu na stručan liječnički pregled. Time je htio postići da djevojka koja nije više htjela ni čuti za liječnike iznova dođe pod liječnički nadzor. Otac mu je to i obećao.

Korespondencija o tome odvijala se međutim samo između Meckelburga i gospodina Kuhfussa, te nije dopirala do Brune Gröninga.

Bruno je tek u svibnju 1950. ponovno čuo za Ruth Kuhfuss. Otac je u međuvremenu slao Gröningu očajne molbe za pomoć, moleći ga da ih posjeti. Meckelburg ponovno nije uručio pisma Gröningu, nego je svojevóljno bez Gröningova znanja dogovorio sastanak s gospodinom Kuhfussom. Tek uoči dogovorenog termina, Meckelburg je o tome izvijestio Gröninga i prisilio ga da pođe s njim.

Kasnije je Meckelburg tvrdio da je Bruno Gröning djevojci obećao iscijeljenje. Međutim, on je bio taj koji je ocu obećao da će Gröninga navesti na iscijeljenje njegove kćeri. Meckelburg je u službeniku štedionice vidio dobar izvor novca, no za to mu je trebao Gröning. Uskoro nakon ove posjete Gröning se odvojio od Meckelburga.

Teški prigovor Bruni Gröningu bio je taj da je navodno zabranio Ruth Kuhfuss svaku liječničku terapiju. Tome je međutim bilo u suprotnosti sa činjenicom da je on – što su i svjedoci optužbe potvrdili – djevojku poslao liječniku već prilikom prvog susreta. Čak je i u jednom svom govoru preko radija pozivao ljude ‘da se na kraju opet odu pregledati k liječniku’. Uvijek je savjetovao tražiteljima pomoći da vjeruju svojim liječnicima.

Ruth Kuhfuss, prošavši već neke bolne, ali bezuspješne terapije liječenja, opirala se daljnjim liječničkim terapijama. Dana 30. prosinca 1950. umrla je od posljedica tuberkuloze pluća.

S medicinskog stajališta, dr.med. Otto Freihofer rasvijetlio je u jednom vještačenju slučaj Ruth Kuhfuss:

“Uz trijezno promatranje, svaki bi laik morao doći do uvjerenja kao što je to izjavila i zdravstvena služba u Säckingenu, da je svako liječenje obzirom na ‘njeno veoma teško stanje’ koje je po liječničkom nalazu ‘bilo opasno po život’, odnosno pri čemu je postojala ‘opasnost od odugovlačenja (s liječenjem)’ bilo prema ljudskim procjenama bezizgledno. Također će se svaki pošteni liječnik koji razmišlja sine ira et studio i koji nije posve samouvjeren u tvrdnji da se zbog najnovijih lijekova

može posve odreći snaga prirode, morati suglasiti sa stručnim mišljenjem gospodina prof. Lydtina iz Münchena, po kojemu se ‘ne može reći da je prije 5.11.49. postojao neki veći stupanj vjerojatnosti njena izlječenja’.

Po mom je mišljenju doista čudnovato kako je pacijentica uopće i doživjela 30. prosinca 1950., tako da je Gröningov utjecaj ipak mogao bar donekle produljiti njen život.

Sve u svemu želim dovršiti svoje vještačenje u svezi izjava

1) da su postojali izgledi za iscjeljenje

2) da bi se životni vijek pacijentice Kuhfuss mogao još i više produljiti da nije uopće došla u blizinu gospodina Gröninga’ jer se iste ne mogu se sa sigurnošću predskazati, pa stoga nisu nimalo opravdane.”

Paradoks optužnice protiv Brune Gröninga obzirom na ubojstvo iz nehata prikazao je Josef Hohmann, nekadašnji ravnatelj srednje škole, u svom dopisu iz 1956.:

“Istina se najviše uočava iza kulisa, obrnemo li slučaj u njegovu suprotnost.

Isprobajmo ovu sentenciju u slučaju Kuhfuss. Recimo dakle da je ova djevojka oboljela od tuberkuloze i da je još u samim počecima došla k gospodinu Gröningu pa ju je on godinu i pol dana bezuspješno iscjeljivao od te bolesti. Označimo ovo razdoblje kao fazu A.

Zatim djevojka na smrt bolesna odlazi k profesorima i liječnicima te umire od njihova tretmana. To bi razdoblje bila faza B.

Započinje sudski postupak. Liječnici nastupaju kao stručnjaci. Oni trebaju ustanoviti krivicu. A debelo se kladim da će svi liječnici i profesori, svi medicinski fakulteti, svi medicinari svijeta stati iza faze B s opaskom: ‘Potpuno smo nevini, jer kako bismo mogli mi biti krivi, nakon što je tu netko ‘zaribao’ djevojku tijekom prethodnih godinu i pol dana? Naša krivica bi bila posve smiješna i apsurdna!

A baš ovdje iza faze B stoji Gröning pod optužbom. Prema tome, cijela suvremena školska medicina, možda jedno milijun znanstvenika stoji iza njega, pokazujući jedinstveno njegovu nevinost!”¹⁶

Krajem srpnja 1957., u sali porotničkog suda minhenske pokrajine održao se sudski postupak. Bruno Gröning je oslobođen optužbe po točki ubojstva iz nehata. Međutim, izrečena mu je novčana kazna od 2000. - DM zbog kršenja Zakona o laičkom liječenju.

Premda se presuda na prvi pogled čini pozitivnom, nije mu bila prihvatljiva. Bila je zapravo identična konačnoj zabrani njegova djelovanja. Zbog greške njegova odvjetnika koji je presudu procijenio znatno pozitivnije od Gröninga, žalbu na nju nije uložio Gröning već državno tužilaštvo. Drugi sudski postupak održao se u Münchenu, sredinom siječnja 1958.

Odvajanje od Gröningova saveza

U međuvremenu je u listopadu 1957., došlo do razmirica između Brune Gröninga i rukovodstva Saveza. Zbog ograničenosti birokracije, Savez je veoma naškodio Bruni Gröningu.

Povod razmirici bila je sudska presuda, po kojoj je Bruno Gröning u kratkom roku trebao platiti kaznu od 2000. - DM. Budući da nije uzimao novac za svoj rad pa stoga nije raspolagao s dovoljnim financijskim sredstvima, Predsjedništvo Saveza već je na početku sudskog postupka odlučilo, da će snositi troškove postupka. Međutim, ubraja li se u to i novčana kazna, to je u Predsjedništvu bilo sporno. Htjelo se dugotrajnim birokratskim načinima provjeriti je li

---

16 Grete Häusler (ed.), *Između nas stoji JEDAN kojeg nitko ne poznaje*
Unter uns steht EINER, den kennt keiner, Grete Häusler Verlag, 1988, S 29.

Savez uopće dužan isplatiti tih 2000. - DM. Tek zatim se htjelo pristupiti prikupljanju novca. Tako se moglo i predvidjeti da će nužna sredstva stići Brunu Gröningu veoma kasno, ako uopće i stignu. Savez je dakle promatrao skršenih ruku kako će Bruno Gröning morati u zatvor zbog neplaćanja izrečene novčane kazne. Tako je došlo do otvorenih nesuglasica, a time i do raspada Saveza.

Bruno Gröning je sastavio opsežan dopis od 62 strane, pod nazivom ‘Bilanca djelatnosti Saveza’, navodeći sve točke po kojima mu je Savez naškodio. U sažetku je izjavio:

“Uspoređujem li danas svoju raniju okolinu (profitere Meckelburga, Enderlina, Schmidta i Hülsmana) i svoju sadašnju okolinu (članove Predsjedništva Saveza), tada dolazim do iste konačnice: krajnji rezultat je jednak kao i onda. Danas, zahvaljujući mojim najvećim, najbližim i najboljim prijateljima, ništa nije postalo drugačije nego li ranije. Tada su me varali prljavi zanatlije. Danas su zakazali prijatelji time što mirno promatraju da se povlačim po sudovima, da ne dobivam pomoć, da ne mogu bez automobila posjećivati zajednice, da se ništa ne poduzima protiv hajke u tisku, da se samo stvara zbrka, time što naprosto nisu ovdje kad ih trebam, premda bi me po svom obrazovanju i svom položaju u društvu odnosno u svjetovnom životu mogli i morali podupirati, pa stoga ne može doći do onog zbog čega sam i došao na ovu Zemlju.

Nijedan od ovih prijatelja nije se zauzeo da me oslobodi, nijedan nije imao hrabrosti da se zauzme za mene. Ništa se nije desilo. Sitničavo birokratski donosile su se odluke nad odlukama. Nijedan se nije doista zauzeo za mene, nijedan nije uistinu sve poduzeo da me konačno oslobodi svih ovih borbi po sudovima, protiv tiska, da mi osigura pomoć, auto, kad je moje bilo u kvaru, da me brani od prljavština i kleveta itd. itd., te da mi omogući činiti ono za što sam i došao ovdje na Zemlju:

Prenositi ljudima snagu života i voditi ljude k vjeri.

Da trebam za to mir, a ne da me uvijek iznova ometaju svjetovni vanjski utjecaji, da mi doista treba bedem kako bih neometano djelovao, nitko nije mislio na ono što mi je dano, nitko od mojih prijatelja, od onih koji žele biti moji prijatelji. I upravo to je sramotno i razočaravajuće za mene:

- profiteri su htjeli izvući korist i razotkriveni su kao loši ljudi.

- prijatelji iz Gröningova Saveza su premlaki, peravnodušni, prekomotni, neću reći zluradi.

A rezultat jest isti:

Nisam postao slobodan. Mnogi prijatelji iz Predsjedništva Saveza nisu održali svoje obećanje. Samo su me svim mjerama sputavali.”

Weisser je dao ostavku, a Gröningov Savez kojemu nikada nije uspjelo da uđe u Registar Društava uskoro se raspao. Njegovo mjesto zauzelo je “Društvo za promidžbu duševno-duhovnih i prirodnih temelja življenja”. Osnovano je 1958., a njegovi čelnici bili su Erich Pelz za Njemačku, te Alexander Loy za Austriju. Međutim, čak ni to zadnje Društvo osnovano još za života Brune Gröninga nije učinilo ono čemu se on nadao. U statutu Društva nije se ni spomenulo ime Brune Gröninga.

Njegova riječ izgoni bolest

Za vrijeme ovih razmirica i borbi, Bruno Gröning je nastavio djelovati. Tako je dr. Horst Mann izvijestio 1957. godine, u jednoj seriji članaka u časopisu “Neue Blatt” pod naslovom “Njegova riječ izgoni bolest” između ostalog:

“Idućeg jutra, odveo sam se iz Hamelna u Springe, u mali gradić na Deisteru. Ovdje je također nastala jedna Gröningova Zajednica. Povod tome bila su iscijeljenja niza ljudi u tom mjestu. I ovdje sam doživio kao i ranije u

raznim mjestima Schleswig-Holsteina, u Augsburgu, Hamelnu, Beču, Plochingenu i drugim gradovima: ljudi su ustali i izvješćivali mi o svojim bolestima. Navodili su mi svoje liječnike koji su ih liječili. Pričali su o svom ozdravljenju koje zahvaljuju Gröningu. I uvijek su bili spremni podići ruku i potvrditi svoju izjavu pod prisegom.

‘Već sam kao beba imala iščašenje kukova u obje noge, priča pedesetogodišnja Julie Prohnert iz Hannovera. ‘Kasnije sam mogla samo na štakama hodati. Liječnik je mogao samo ublažiti moje patnje. Nakon što sam poslušala jedno predavanje gospodina Gröninga, osjetila sam jaku reakciju. Leđa koja su mi bila skoro posve iskrivljena, ponovno su se izravnala. Ponovno sam mogla hodati. Teškoće mi se otada nisu više vratile...’

‘Imao sam reumatizam zglobova i stalno su me mučili osipi i apscesi. Gospodin Gröning me je toga oslobodio’, rekao je Wilhelm Gabbert iz Hamelna.

‘Svoje probleme sa žuči podnosio sam još samo pomoću morfija’ izvijestio je Kurt Severit iz Evestorfa. ‘Zahvaljujem Bruni Gröningu da me je toga oslobodio.’

‘Imao sam povišen šećer’ izvijestio je Robert Thies iz Springea. ‘Međutim još je opasnija bila slabost srčanog mišića. Danas više nemam nijednu od ovih poteškoća. Za to zahvaljujem gospodinu Gröningu.’

I tako redom. Radilo se o ljudima svake starosne dobi; o muškarcima, ženama, djeci. Nabrajali su mi mnoge bolesti, počevši s glavoboljama preko upale živaca, išijasa, problema s bubrežima i žuči, do srčanih smetnji i uzetosti.

No bilo je tu još nešto drugo što me je duboko dirnulo. Mnogi su iskreno pričali pred svim slušateljima da su preko Gröninga doživjeli nutarnji preobrat. Trka za uspjehom i egoistični stav ustuknuli su pred nutarnjim mirom i opuštenošću, te razmišljanjem u korist Zajednice.

Kod svih ovih razgovora s ljudima koji su se osjećali iscijeljenima zahvaljujući Bruni Gröningu, u meni se sve

više javljalo slijedeće pitanje: Je li uspješno iscijeljenje moguće kod svakoga – ili još smjelije – kod svake bolesti? Gdje su bile granice snazi koja je izlazila iz Gröninga? Nije li tu bilo opasnosti? [...]

To sam ga i pitao prilikom svoje zadnje posjete. ‘Ja ne mogu i neću nikoga prisiljavati’, odgovorio mi je. ‘Ako se netko zatvori i nema u sebi ni najmanje spremnosti da razvije snagu za red, tada i meni nedostaje spremnost da nešto poduzmem. Ja od takvih ljudi tražim samo da slome okove zla koji spriječavaju iscijeljenje.’

Još sam nešto htio pitati: ‘Svaka je bolest različito opasna’, rekao sam. ‘Recimo da neki teški bolesnik od kojeg su mnogi liječnici dignuli ruke, pozove po vas preko liječnika koji se još uvijek bori za njega. Hoćete li moći pomoći?’

‘Da’, rekao je Gröning. Rekao je to bez i najmanje oklijevanja. ‘Vjeruje li bolesnik u to, i vjeruje li i liječnik u svoje načine, uspjeh neće izostati. Zajedničko povjerenje razviti će u bolesniku neslućene snage. Često je uspjeh najbrže postignut tamo gdje se bolesnik sav očajan hvatao i za zadnju slamku.’

Tijek sudskog postupka

Prilikom prizivnog sudskog postupka u siječnju 1958., Bruni Gröningu je štetila činjenica što se nije žalio on osobno već državno tužilaštvo. No nije mu naškodilo samo ovaj nemar njegovu tadašnjeg odvjetnika; odvjetnik se naime prilično dugo nećkao dok nije predao predmet novom pravnom pomoćniku Gröninga, pa je tako spriječavao pripremu obrane na sudski postupak.

Tijekom ovog drugog sudskog postupka, u usporedbi s prvim, svjedoci optužbe imali su mnogo sigurniji nastup. Čini se da su se ujediniili oko točke ‘zabrane odlaska k liječniku’.

Tako da je presuda ovaj puta glasila:

Osam mjeseci zatvora zbog ubojstva iz nehata, te novčana kazna od 5000. - DM zbog kršenja Zakona o laičkom liječenju. Presuda je izrečena uvjetno.

Barunica Anny Ebner von Eschenbach, očevidac prvog i drugog sudskog postupka opisala je presudu kao sramotu za Njemačku.

Bruno Gröning je izjavio da ga se kažnjava jer čini Dobro. Žalio se što tijekom cijelog sudskog postupka nikoga nije zanimalo kako nastaju iscijeljenja, pa čak ni njegove odvjetnike. Da se samo ovo pitanje pobliže istražilo, ispostavilo bi se kako njegovo djelovanje nema ništa zajedničkog s medicinskom praksom. Postupak je trebalo obustaviti. Međutim, razjašnjenje ovog pitanja nije nikoga na sudu zanimalo. Čulo se unaprijed stvoreno mišljenje o Gröningu i nitko nije bio spreman da od njega odstupi.

No, ni to nije bio kraj cijelog procesa. Bruno Gröning je dva puta zatražio reviziju postupka. Termin za postupak zakazan je 22. siječnja 1959. pred Višim pokrajinskim sudom u Münchenu. U međuvremenu je Bruno Gröning tragično obolio.

Njegov put završava u Parizu

U kasnu jesen 1958., odvezao se sa svojom drugom suprugom Josette koju je oženio u svibnju 1955., u Pariz i dao se pregledati od njenog prijatelja, specijaliste za rak, dr. Pierrea Grobona. Rendgenske snimke pokazale su slijedeće: rak želuca u uznapredovalom stupnju. Dr. Grobon htio ga je odmah operirati, međutim Bruno Gröning je odbio. Odvezao se nazad u Njemačku i pripremio je proslave Božića u Zajednicama.

Dana 4. prosinca, govorio je na magnetofonsku traku, koju je trebalo pustiti za proslavu Božića u svim Zajednicama. Zatim se iznova odvezao sa svojom suprugom u Pariz. Dr. Grobon je u međuvremenu izvijestio uglednog specijalista za kirurgiju raka, dr. Bellangera. U njegovoj Klinici u ulici Henner, nedaleko Montmartrea, 8. prosinca izvršena je operacija. Rezultat je za liječnike bio zastrašujući: bilo je mnogo gore nego li se moglo naslutiti sa rendgenskih snimki – nije se više moglo operirati. Rana je odmah zatvorena.

Josette Gröning je napisala o tome slijedeće:

“Nisu mogli shvatiti kako je Brunin vanjski izgled otkrivao tako malo njegovih groznih nutarnjih patnji, i kako je još normalno disao, te kako je njegov metabolizam zadnjih tjedana besprijekorno funkcionirao, a krvna slika mu je bila odlična. U toj uznapredovaloj fazi dolazi naime do čestih povraćanja i kod najmanjeg uzimanja hrane, i tako pacijent biva polako izgledniji. Kod Brune Gröninga svega toga uopće nije bilo.”

Na čuđenje njegovih liječnika, veoma se brzo oporavljao i odvezao se nazad u Njemačku, gdje je proslavio Božić.

Sredinom siječnja 1959., sastao se na 3 dana sa čelnicima novog Društva i odredio kako treba dalje izgrađivati njegovo djelo. Oba čelnika nisu ni naslućivala kako je to njihov zadnji susret s Brunom Gröningom.

Dana 21. siječnja, iznova je odletio u Pariz. Zbog poteškoća s debelim crijevom nije bilo moguće izbjeći još jednu operaciju. Dana 22. siječnja 1959., u 9 sati ujutro – u isto vrijeme kad je u Münchenu započeo revizijski postupak – Bruno Gröning je iznova operiran. Morao se podvrći onome što je nebrojenim ljudima uštedio. Nije si ni mogao, a ni smio pomoći.

Dok je tog jutra ležao u narkozi, nad Pariz se odjednom spustilo strašno nevrijeme. Njegova supruga je izvijestila:

“Čudnovata je bila ta prirodna nepogoda. Dana 22. siječnja 1959., dok je moj suprug još ležao pod narkozom, nad Parizom se odjednom sve smračilo i sručila se strašna oluja s munjama i grmljavinom, zamračivši vedar i svjetao dan. Bilo je tako mračno da smo morali upaliti svjetlo. Medicinska sestra se je također veoma začudila tako jakoj oluji.

Idućih dana nakon operacije, Brunina temperatura, krvni tlak i puls bili su posve normalni. Još je dva puta ustao i sjeo na stolicu.”

Dana 25. siječnja pao je u komu, a idućeg dana 26. siječnja 1959., u 13:46 sati preminuo je na klinici Henner od raka, kako je to liječnik napisao u osmrtnici.

Je li to doista bio rak? Dr. Bellanger je nakon druge operacije rekao:

“Razorenost Brunina organizma jest grozna, došlo je do potpunog nutarnjeg izgaranja. Kako je mogao živjeti tako dugo i bez užasnih bolova, posve mi je zagonetno.”

Bruno Gröning je već više godina ranije izjavio:

“Ako mi zabrane djelovanje, iznutra ću izgorjeti.”

Pismo koje je dr. Grobon 26. veljače 1959. napisao njegovoj udovici svjedoči o tome kako je Bruno Gröning išao kroz ovu gorku sudbinu.

“Ovi (liječnički napori posvećeni Bruni Gröningu) bili su posve prirodni i mogu reći da su bili strahovito potpomognuti hrabrošću, snagom volje i značenjem osobe Brune Gröninga. [...]”

Dr. Bellanger se još u prosincu 1974. divio Bruni Gröningu, u jednom svom pismu:

“Bruno Gröning je bio čovjek sa srcem, dragocjen čovjek

koji se potvrdio; a njegovo dostojanstvo obzirom na patnju i smrt i danas izaziva divljenje.”

Mrtvo tijelo Brune Gröninga kremirano je u Parizu, a urna je pohranjena na šumovitom groblju u Dillenburgu.

Na sudskom postupku u Münchenu, nikad nije donesena konačna presuda zbog smrti optuženoga, te je postupak obustavljen.

“Čudotvorni doktor” iz Herforda koji je tisućama ljudi donio iscjeljenje umro je osamljen i napušten u jednoj malojoj uličici u Parizu. Zašto se to moralo desiti? Zašto je morao tako gorko patiti? Zašto si sam nije mogao pomoći?

Grete Häusler je napisala o tome u knjizi “Spas doživjeti, to je istina”:

“Bruno Gröning je u kratkom razdoblju svog života na ovoj Zemlji učinio mnogo toga Dobroga. Dar pomaganja i iscjeljivanja dobio je još u kolijevci. Svuda kamo bi dolazio, događale su se čudnovate stvari, razumu posve neobjašnjive. U javnost je dospio 1949. Nakon velikih iscjeljenja u Herfordu i nakon velike popularnosti u zemlji i inozemstvu, nakon 3 mjeseca zabranili su mu iscjeljivanje. Progonili su ga i organizirali su pravu hajku na njega, povlačili su ga po sudovima, htijući ga kazniti i osuditi. Zašto? Kome je on ikakvo zlo učinio? Nikome, ali je tisućama ljudi donio mnogo Dobroga, što nisu mogli dobiti ni od koga drugoga. Htjeli su nevinoga kazniti! Nevinome su zabranili činiti ono što mu je Bog zapovijedio da čini – pomagati ljudima!

Morao je gorko podnositi ova zlodjela i skončati u Parizu, u klinici za tumore, u ulici Henner! Pod jakim je bolovima izgorio iznutra od Heilstrom*, jer ju nije smio dalje prenositi. Ljudski zakon mu je htio zabraniti djelovanje u Njemačkoj. Uza sve laži i klevete, dovukli su ga na sud kao optuženika, kao kriminalca!

Tiho i osamljeno, bez znanja ijednog prijatelja, iznio je svu patnju čovječanstva. A to je doista bila prava ‘Golgota’, nije to učinio uzalud! To se moralo tako desiti, nije bilo moguće drugačije pomoći ljudima.”¹⁷

A u njenoj knjizi “Živim da bi čovječanstvo moglo dalje živjeti”, piše:

“Kod uporabe riječi ‘žrtva’, mi, ljudi, trebali bismo ju veoma oprezno rabiti. Međutim, kad je Bruno Gröning umro u Parizu, ova riječ doista primjereno opisuje svu težinu istine.”¹⁸

Samo je tako bilo moguće da se njegova riječ ispuni, kao što to danas dokazuju brojna izvješća o uspješnom iscijeljenju:

“Kad jednom odem u ljudskom obliku s ove Zemlje, tj. kad odložim svoje tijelo, tada će svaki čovjek moći sam sebi pomoći i iscijeliti se.”

---

17 Grete Häusler (Hrsg.), Bruno Gröning: *Spas doživjeti, to je istina* (Das Heil erfahren, das ist Wahrheit), Grete Häusler-Verlag, Wegberg, 11989, S. 10.

18 Grete Häusler, Bruno Gröning: *Ja živim da bi čovječanstvo moglo dalje živjeti* (Ich lebe, damit die Menschheit wird weiterleben können), Grete Häusler-Verlag, Wegberg, 1990, S. 52.